

KONSOLIDOVANÉ ZNENIE
ZMLUVY
O EURÓPSKEJ ÚNII

OBSAH

TEXT ZMLUVY

	<i>Strana</i>
Preambula	9
HLAVA I — Spoločné ustanovenia	10
HLAVA II — Ustanovenia, ktorými sa mení a dopĺňa Zmluva o založení Európskeho hospodárskeho spoločenstva na účely založenia Európskeho spoločenstva	13
HLAVA III — Ustanovenia, ktorými sa mení a dopĺňa Zmluva o založení Európskeho spoločenstva uhlia a ocele	14
HLAVA IV — Ustanovenia, ktorými sa mení a dopĺňa Zmluva o založení Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu	14
HLAVA V — Ustanovenia o spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politike	14
HLAVA VI — Ustanovenia o policajnej a justičnej spolupráci v trestných veciach	23
HLAVA VII — Ustanovenia o rozšírenej spolupráci	31
HLAVA VIII — Záverečné ustanovenia	33

JEHO VELIČENSTVO KRÁĽ BELGIČANOV, JEJ VELIČENSTVO KRÁĽOVNÁ DÁNSKA, PREZIDENT SPOLKOVEJ REPUBLIKY NEMECKO, PREZIDENT HELÉNSKEJ REPUBLIKY, JEHO VELIČENSTVO KRÁĽ ŠPANIELSKA, PREZIDENT FRANCÚZSKEJ REPUBLIKY, PREZIDENT ÍRSKA, PREZIDENT TALIANskej REPUBLIKY, JEHO KRÁĽOVSKÁ VÝSOŠ VEĽKOVojVODA LUXEMBURSKA, JEJ VELIČENSTVO KRÁĽOVNÁ HOLANDSKA, PREZIDENT PORTUGALSKEJ REPUBLIKY, JEJ VELIČENSTVO KRÁĽOVNÁ SPOJENÉHO KRÁĽOVSTVA VEĽKEJ BRITÁNIE A SEVERNÉHO ÍRSKA ⁽¹⁾,

ODHODLANÍ pozdvihnúť na novú úroveň procesy európskej integrácie, ktoré sa začali založením Európskych spoločenstiev,

PRIPOMÍNAJÚC SI historický význam skončovania s rozdelením európskeho kontinentu a potrebu vytvoriť pevné základy pre budovanie budúcej Európy,

POTVRDZUJÚC oddanosť princípom slobody, demokracie, rešpektovania ľudských práv a základných slobôd a právneho štátu,

POTVRDZUJÚC svoju oddanosť základným sociálnym právam tak, ako sú vymedzené v Európskej sociálnej charte podpísanej 18. októbra 1961 v Turíne a v Charte základných sociálnych práv pracovníkov spoločenstva z roku 1989,

ŽELAJÚC SI prehĺbiť solidaritu medzi národmi pri rešpektovaní národnej histórie, kultúry a tradícií,

ŽELAJÚC SI ďalej posilňovať demokraciu a účinné fungovanie orgánov, aby v jednotnom inštitucionálnom rámci mohli lepšie plniť úlohy, ktorými sú poverené,

ODHODLANÍ dosiahnuť posilnenie a zblíženie ekonomík a zaviesť hospodársku a menovú úniu vrátane jednotnej a stabilnej meny v súlade s ustanoveniami tejto zmluvy,

ROZHODNUTÍ podporovať hospodársky a sociálny pokrok svojich národov so zreteľom na zásady trvalo udržateľného rozvoja a v rámci fungovania vnútorného trhu a posilnenia súdržnosti a ochrany životného prostredia a uskutočňovať politiku tak, aby bol rozvoj hospodárskej integrácie sprevádzaný súčasným pokrokom v iných oblastiach,

ODHODLANÍ zaviesť spoločné občianstvo pre všetkých štátnych príslušníkov jednotlivých členských krajín,

⁽¹⁾ Odvtedy sa stali členmi Európskej únie Česká republika, Estónska republika, Cyperská republika, Lotyšská republika, Litovská republika, Maďarská republika, Maltská republika, Rakúska republika, Poľská republika, Slovinská republika, Slovenská republika, Fínska republika a Švédske kráľovstvo.

ROZHODNUTÍ uskutočňovať spoločnú zahraničnú a bezpečnostnú politiku vrátane postupného utvárania spoločnej obrannej politiky, ktorá by mohla viesť v súlade s ustanoveniami článku 17 k spoločnej obrane, čím sa upevní európska identita a nezávislosť v záujme posilnenia mieru, bezpečnosti a pokroku v Európe a vo svete,

ROZHODNUTÍ uľahčiť voľný pohyb osôb a pritom zaručiť bezpečnosť svojich národov utvorením priestoru slobody, bezpečnosti a práva v súlade a ustanoveniami tejto zmluvy,

ODHODLANÍ pokračovať v procese čoraz užšieho spojenectva medzi národmi Európy, v ktorom sa v súlade s princípmi subsidiarity prijímajú rozhodnutia čo najbližšie k občanovi,

BERÚC DO ÚVAHY ďalšie etapy, ktoré treba dosiahnuť v záujme rozvoja európskej integrácie,

PRIJALI rozhodnutie založiť Európsku úniu a na tento účel boli menovaní títo splnomocnení zástupcovia za:

(zoznam splnomocnených zástupcov nie je reprodukován)

KTORÍ sa po výmene svojich plných mocí, formálne uznaných za správne a náležité, dohodli takto:

HLAVA I

SPOLOČNÉ USTANOVENIA

Článok 1

Touto zmluvou VYSOKÉ ZMLUVNÉ STRANY zakladajú medzi sebou EURÓPSKU ÚNIU (ďalej len „únia“).

Táto zmluva predstavuje novú etapu v procese utvárania čoraz užšieho spojenectva medzi národmi Európy, v ktorom sa prijímajú rozhodnutia čo najotvorenejšie a čo najbližšie k občanovi.

Únia je založená na Európskych spoločenstvách doplnených politikami a formami spolupráce stanovenými touto zmluvou. Jej cieľom je utvárať vzťahy medzi členskými štátmi a ich národmi spôsobom, v ktorom sa prejavuje súdržnosť a solidarita.

Článok 2

Únia si kladie nasledujúce ciele:

- podporovať hospodársky a sociálny pokrok a vysokú úroveň zamestnanosti, dosahovať vyrovnaný a trvalo udržateľný rozvoj, predovšetkým utvorením priestoru bez vnútorných hraníc, posilnením hospodárskej a sociálnej súdržnosti, uskutočnením hospodárskej a menovej únie a napokon zavedením jednotnej meny v súlade s ustanoveniami tejto zmluvy,
- presadzovať svoju identitu na medzinárodnej scéne, predovšetkým uskutočňovaním spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky, vrátane postupného utvárania spoločnej obrannej politiky, ktorá by mohla viesť v súlade s ustanoveniami článku 17 k spoločnej obrane,
- posilniť ochranu práv a záujmov štátnych príslušníkov jednotlivých členských štátov zavedením občianstva únie,
- zachovávať a rozvíjať úniu ako priestor slobody, bezpečnosti a práva, v ktorom je zaručený voľný pohyb osôb spolu s príslušnými opatreniami týkajúcimi sa ochrany vonkajších hraníc, azylu, prisťahovalectva a prevencie a boja proti zločinnosti,
- plnej miere zachovať *acquis communautaire* a ďalej ho rozvíjať a pritom zvažovať, do akej miery je potrebné zmeniť politiky a formy spolupráce uvedené v tejto zmluve tak, aby sa zabezpečila účinnosť mechanizmov a orgánov spoločenstva.

Ciele únie sa dosiahnu tak, ako je stanovené v tejto zmluve, a v súlade s podmienkami a časovým plánom v nej uvedeným, pri rešpektovaní zásady subsidiarity definovanej v článku 5 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva.

Článok 3

Únia má jednotný inštitucionálny rámec, aby sa zabezpečila zhoda a kontinuita činností na dosiahnutie jej cieľov pri rešpektovaní a zveľaďovaní *acquis communautaire*.

Únia má predovšetkým zabezpečiť zhodnosť svojich vonkajších činností ako celku v rámci svojich zahraničných vzťahov, bezpečnostnej, hospodárskej a rozvojovej politiky. Za túto zhodnosť zodpovedá Rada a Komisia, ktoré za týmto účelom spolupracujú. V súlade so svojimi príslušnými právomocami zabezpečia vykonávanie týchto politík.

Článok 4

Európska rada dáva únii potrebné podnety na rozvoj a vymedzuje jej všeobecné politické smery.

Európska rada združuje hlavy štátov alebo predsedov vlád členských krajín, ako aj predsedu Komisie. Pomáhajú im ministri zahraničných vecí členských štátov a jeden člen Komisie. Európska rada zasadá najmenej dva razy do roka, pričom jej predsedá hlava štátu alebo predseda vlády členského štátu, ktorý vykonáva predsedníctvo Rady.

Európska rada predkladá Európskemu parlamentu správu po každom svojom zasadnutí a výročnú písomnú správu o pokroku, ktorý únia dosiahla.

Článok 5

Európsky parlament, Rada, Komisia, Súdny dvor a Dvor audítorov vykonávajú svoje právomoci za podmienok a na účely stanovené na jednej strane ustanoveniami zmlúv o založení Európskych spoločenstiev a následných zmlúv a aktov, ktoré upravujú a dopĺňajú tieto zmluvy, a na strane druhej ostatnými ustanoveniami tejto zmluvy.

Článok 6

1. Únia je založená na zásadách slobody, demokracie, dodržiavania ľudských práv a základných slobôd a právneho štátu, ktoré sú spoločné členským štátom.
2. Únia rešpektuje základné ľudské práva, ktoré zaručuje Európsky dohovor na ochranu ľudských práv a základných slobôd podpísaný v Ríme 4. novembra 1950 a ktoré vyplývajú z ústavných tradícií členských štátov, ako základných princípov práva spoločenstva.
3. Únia rešpektuje národnú identitu členských štátov.
4. Únia si zabezpečí prostriedky potrebné na dosiahnutie svojich cieľov a uskutočnenie svojich politík.

Článok 7

1. Na základe odôvodneného návrhu jednej tretiny členských štátov, Európskeho parlamentu alebo Komisie môže Rada štvorpäťtinovou väčšinou svojich členov po získaní súhlasu Európskeho parlamentu rozhodnúť, že existuje jasné riziko vážneho porušenia princípov uvedených v článku 6 ods. 1 niektorým členským štátom, a adresovať tomuto štátu vhodné odporúčania. Pred prijatím takéhoto rozhodnutia Rada vypočuje príslušný členský štát a v súlade s tým istým postupom môže vyzvať nezávislé osoby, aby v primeranej lehote predložili správu o situácii v príslušnom členskom štáte.

Rada pravidelne overuje, či dôvody, na základe ktorých prijala rozhodnutie, ešte stále trvajú.

2. Rada, ktorú tvoria hlavy štátov a vlád, môže na návrh jednej tretiny členských štátov alebo na návrh Komisie a po získaní súhlasu Európskeho parlamentu jednomyselne rozhodnúť o existencii závažného alebo pretrvávajúceho porušenia princípov uvedených v článku 6 ods. 1 niektorým členským štátom, a to po vyzvaní vlády tohto členského štátu, aby predložila svoje stanovisko.

3. Ak je prijaté rozhodnutie podľa odseku 2, môže Rada kvalifikovanou väčšinou rozhodnúť o pozastavení určitých práv vyplývajúcich z uplatňovania tejto zmluvy pre príslušný členský štát vrátane hlasovacieho práva zástupcu vlády tohto členského štátu na zasadnutiach Rady. Rada pritom zohľadní možné následky takéhoto pozastavenia na práva a povinnosti fyzických a právnických osôb.

Záväzky príslušného členského štátu vyplývajúce z tejto zmluvy zostávajú pre tento štát v každom prípade aj naďalej záväzné.

4. Rada môže následne kvalifikovanou väčšinou rozhodnúť o zmene alebo odvolaní opatrení prijatých podľa odseku 3 v dôsledku zmeny situácie, ktorá viedla k ich zavedeniu.

5. Na účely tohto článku Rada prijíma rozhodnutia bez toho, aby brala do úvahy hlas zástupcu vlády príslušného členského štátu. Ak sa členovia, ktorí sú prítomní osobne alebo ktorí sú zastupovaní, zdržia hlasovania, nebráni to prijatiu rozhodnutia uvedeného v odseku 2. Kvalifikovaná väčšina sa definuje ako podiel vážených hlasov príslušných členov Rady rovnako, ako je uvedené v článku 205 ods. 2 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva.

Tento odsek sa uplatní aj v prípade pozastavenia hlasovacích práv podľa odseku 3.

6. Na účely odsekov 1 a 2 sa Európsky parlament uznáva dvojtretinovou väčšinou odovzdaných hlasov predstavujúcou väčšinu jeho členov.

HLAVA II

USTANOVENIA, KTORÝMI SA MENÍ A DOPŔŇA ZMLUVA O ZALOŽENÍ EURÓPSKEHO HOSPODÁRSKEHO SPOLOČENSTVA NA ÚČELY ZALOŽENIA EURÓPSKEHO SPOLOČENSTVA

Článok 8

(nevytlačení)

HLAVA III

USTANOVENIA, KTORÝMI SA MENÍ A DOPĽŇA ZMLUVA O ZALOŽENÍ EURÓPSKEHO SPOLOČENSTVA UHLIA A OCELE

Článok 9

(nevytlačený)

HLAVA IV

USTANOVENIA, KTORÝMI SA MENÍ A DOPĽŇA ZMLUVA O ZALOŽENÍ EURÓPSKEHO SPOLOČENSTVA PRE ATÓMOVÚ ENERGIU

Článok 10

(nevytlačený)

HLAVA V

USTANOVENIA O SPOLOČNEJ ZAHRANIČNEJ A BEZPEČNOSTNEJ POLITIKE

Článok 11

1. Únia vymedzuje a uskutočňuje spoločnú zahraničnú a bezpečnostnú politiku zahŕňajúcu všetky oblasti zahraničnej a bezpečnostnej politiky, ktorej cieľom je:

- chrániť spoločné hodnoty, základné záujmy, nezávislosť a celistvosť únie v súlade so zásadami Charty Organizácie Spojených národov,
- posilniť bezpečnosť únie vo všetkých smeroch,
- zachovať mier a posilniť medzinárodnú bezpečnosť v súlade so zásadami Charty Organizácie Spojených národov, ako aj zásadami helsinského Záverečného aktu a cieľmi Parížskej charty, a to aj na vonkajších hraniciach,
- podporovať medzinárodnú spoluprácu,
- rozvíjať a upevňovať demokraciu a právny štát, a rešpektovať ľudské práva a základné slobody.

2. Členské štáty aktívne a bezpodmienečne podporujú zahraničnú a bezpečnostnú politiku v duchu lojálnosti a vzájomnej solidarity.

Členské štáty spolupracujú na zvyšovaní a rozvoji svojej vzájomnej politickej solidarity. Zdržia sa akéhokoľvek konania, ktoré je v rozpore so záujmami Únie alebo ktoré by mohlo znížiť účinnosť jej pôsobenia ako súdržnej sily v medzinárodných vzťahoch.

Rada zabezpečí dodržiavanie týchto zásad.

Článok 12

Únia sleduje ciele vytýčené v článku 11:

- definovaním zásad a všeobecných smerov spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky,
- rozhodovaním o spoločných stratégiách,
- prijímaním rozhodnutí o jednotnej akcii,
- prijímaním spoločných pozícií,
- posilňovaním systematickej spolupráce medzi členskými štátmi pri uskutočňovaní politiky.

Článok 13

1. Európska rada vymedzuje zásady všeobecné smery spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky vrátane záležitostí, ktoré majú obranné dôsledky.

2. Európska rada rozhoduje o spoločných stratégiách, ktoré únia uskutočňuje v oblastiach dôležitých spoločných záujmov členských štátov.

Spoločné stratégie stanovujú ciele, dobu trvania a prostriedky, ktoré dá k dispozícii únia a členské štáty.

3. Rada prijíma rozhodnutia nevyhnutné na vymedzenie a uskutočňovanie spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky na základe všeobecných smerov vytýčených Európskou radou.

Rada odporúča spoločné stratégie Európskej rade a uskutočňuje ich predovšetkým prijímaním jednotných akcií a spoločných pozícií.

Rada zabezpečí jednotu, dôslednosť a účinnosť konania únie.

Článok 14

1. Rada prijíma jednotné akcie. Jednotné akcie sa týkajú osobitných situácií, pri ktorých sa operatívny postup únie považuje za nevyhnutný. Jednotné akcie stanovujú ciele, rozsah a prostriedky, ktoré únia dostane k dispozícii, a ak je to potrebné, aj dobu trvania a podmienky ich uskutočnenia.
2. Pri zmene okolností, ktoré podstatne ovplyvnia záležitosť, ktorá je predmetom jednotnej akcie, preskúma Rada zásady a ciele tejto akcie a prijme nevyhnutné rozhodnutia. Do prijatia rozhodnutia sa jednotná akcia pozastavuje.
3. Jednotné akcie zaväzujú členské štáty pri prijímaní svojich pozícií a výkone svojej činnosti.
4. Rada môže požiadať Komisiu, aby jej predložila akékoľvek vhodné návrhy týkajúce sa spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky na zabezpečenie uskutočnenia jednotnej akcie.
5. V prípade akéhokoľvek plánu prijať vnútroštátnu pozíciu alebo vnútroštátnu akciu v súlade s jednotnou akciou sa informácie o tomto včas oznámia, aby sa v prípade potreby mohlo v Rade uskutočniť predbežné prerokovanie. Povinnosť poskytnutia predbežných informácií sa nevzťahuje na opatrenia, ktoré sú iba vnútroštátnou transpozíciou rozhodnutí Rady.
6. V prípadoch naliehavej potreby vyplývajúcej zo zmeny situácie, a ak Rada nevydala rozhodnutie, môžu členské štáty prijať nevyhnutné naliehavé opatrenia so zreteľom na všeobecné ciele jednotnej akcie. Dotknutý členský štát o všetkých takýchto opatreniach okamžite upovedomí Radu.
7. Ak sa pri uskutočňovaní jednotnej akcie vyskytnú podstatné ťažkosti, členský štát o nich informuje Radu, ktorá ich prerokuje a bude hľadať primerané riešenia. Takéto riešenia nesmú byť v rozpore s cieľmi jednotnej akcie, ani znižovať jej účinnosť.

Článok 15

Rada prijíma spoločné pozície. Spoločné pozície vymedzia prístup únie k určitej záležitosti geografickej alebo vecnej povahy. Členské štáty zabezpečia, aby ich vnútroštátne politiky zodpovedali spoločným pozíciám.

Článok 16

Členské štáty sa v rámci Rady vzájomne informujú a radia o všetkých otázkach zahraničnej a bezpečnostnej politiky všeobecného záujmu tak, aby zabezpečili čo najúčinnnejšie uplatňovanie vplyvu únie prostriedkami zosúladenej a zblížujúcej činnosti.

Článok 17

1. Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika zahŕňa všetky otázky týkajúce sa bezpečnosti únie vrátane postupného vymedzovania spoločnej obrannej politiky, ktorá by mohla viesť, ak by sa tak Európska rada rozhodla, k spoločnej obrane. V takom prípade odporučí členským štátom prijať také rozhodnutie v súlade s ich príslušnými ústavnými predpismi.

Politika únie v súlade s týmto článkom nemá vplyv na osobitý charakter bezpečnostnej a obrannej politiky niektorých členských štátov a rešpektuje záväzky niektorých členských štátov, ktoré vidia uskutočnenie svojej spoločnej obrany v Organizácii Severoatlantickej zmluvy (NATO) podľa Severoatlantickej zmluvy, a je v súlade so spoločnou bezpečnostnou a obrannou politikou utvorenou v tomto rámci.

Postupné vymedzovanie spoločnej obrannej politiky budú členské štáty podľa potreby podporovať vzájomnou spoluprácou v oblasti zbrojenia.

2. Otázky uvedené v tomto článku zahŕňajú humanitárne a záchranné úlohy, misie na udržanie mieru a úlohy bojových síl pri riešení krízových situácií vrátane nastoľovania mieru.

3. Rozhodnutia s obrannými dôsledkami podľa tohto článku sa prijímajú bez toho, aby boli dotknuté politiky a záväzky uvedené v druhom pododseku odseku 1.

4. Ustanovenia tohto článku nebránia rozvoju užšej spolupráce medzi dvoma alebo viacerými členskými štátmi na bilaterálnej úrovni v rámci Západoeurópskej únie (ZEÚ) a NATO za predpokladu, že takáto spolupráca nie je v rozpore alebo neprekáža spolupráci upravenej v tejto hlave.

5. Na podporu cieľov tohto článku sa jeho ustanovenia budú prehodnocovať v súlade s článkom 48.

Článok 18

1. Predsedníctvo zastupuje úniu v záležitostiach, ktoré patria do spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky.

2. Predsedníctvo zodpovedá za uskutočňovanie rozhodnutí prijatých podľa tejto hlavy; v tejto pôsobnosti vyjadruje zásadne stanovisko únie v medzinárodných organizáciách a na medzinárodných konferenciách.

3. Predsedníctvu pomáha generálny tajomník Rady, ktorý vykonáva funkciu vysokého splnomocnenca pre spoločnú zahraničnú a bezpečnostnú politiku.
4. Komisia sa plne zapája do úloh uvedených v odsekoch 1 a 2. Predsedníctvu pomáha v prípade potreby pri plnení týchto úloh nasledujúci predsedajúci členský štát.
5. Ak to Rada považuje za nevyhnutné, môže vymenovať osobitného zástupcu s mandátom pre osobitné politické otázky.

Článok 19

1. Členské štáty koordinujú svoj postup v medzinárodných organizáciách a na medzinárodných konferenciách. Na týchto fórach konajú podľa spoločných pozícií.

V medzinárodných organizáciách a na medzinárodných konferenciách, na ktorých sa nezúčastňujú všetky členské štáty, zúčastnené štáty dodržia spoločné pozície.

2. Bez dopadu na odsek 1 a článok 14 ods. 3 informujú členské štáty zastúpené v medzinárodných organizáciách a na medzinárodných konferenciách, na ktorých za nezúčastňujú všetky členské štáty, členské štáty tam nezastúpené o všetkých veciach spoločného záujmu.

Členské štáty, ktoré sú zároveň členmi Bezpečnostnej rady Organizácie Spojených národov zosúladujú svoj postup a v plnej miere informujú ostatné členské štáty. Členské štáty, ktoré sú stálymi členmi Bezpečnostnej rady, zastávajú pri výkone svojich funkcií stanoviská a záujmy únie, bez dopadu na svoju zodpovednosť podľa ustanovení Charty Organizácie Spojených národov.

Článok 20

Diplomatické a konzulárne zastúpenia členských štátov a delegácií Komisie v tretích krajinách a na medzinárodných konferenciách a ich zastúpenia v medzinárodných organizáciách spolupracujú tak, aby zabezpečili dodržiavanie a uskutočňovanie spoločných pozícií a jednotných akcií prijatých Radou.

Prehľbujú spoluprácu výmenou informácií, vypracovaním spoločných hodnotení a prispievaním k uskutočňovaniu ustanovení uvedených v článku 20 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva.

Článok 21

Predsedníctvo sa radí s Európskym parlamentom o hlavných aspektoch a základných možnostiach spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky a zabezpečuje, aby sa názory Európskeho parlamentu brali riadne do úvahy. Európsky parlament je o vývoji zahraničnej a bezpečnostnej politiky únie pravidelne informovaný predsedníctvom a Komisiou.

Európsky parlament môže klásť otázky Rade alebo jej dávať odporúčania. Každoročne uskutoční rozpravu o pokroku pri realizovaní spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky.

Článok 22

1. Každý členský štát alebo Komisia môže Rade klásť akékoľvek otázky týkajúce sa spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky a predkladať jej návrhy.

2. V prípadoch, ktoré si vyžadujú rýchle rozhodnutie, zvolá predsedníctvo do 48 hodín, alebo v naliehavých prípadoch v kratšom čase, z vlastného podnetu alebo na žiadosť Komisie alebo členského štátu mimoriadne zasadanie Rady.

Článok 23 ⁽¹⁾

1. Rozhodnutia podľa tejto hlavy prijíma Rada jednomyseľne. Zdržanie sa hlasovania prítomných alebo zastúpených členov nebráni prijatiu týchto rozhodnutí.

Člen Rady, ktorý sa zdrží hlasovania, môže svoje zdržanie odôvodniť formálnym vyhlásením podľa tohto pododseku. V takom prípade nie je povinný uplatňovať rozhodnutie, avšak akceptuje, že rozhodnutie je pre úniu záväzné. V duchu vzájomnej solidarity sa dotknutý členský štát zdrží akéhokoľvek konania, ktoré by mohlo byť v rozpore alebo prekážať konaniu únie založenom na tomto rozhodnutí, pričom ostatné členské štáty jeho stanovisko rešpektujú. Ak členovia Rady, ktorí takýmto spôsobom odôvodnia zdržanie sa hlasovania, predstavujú viac ako tretinu hlasov vážených v súlade s článkom 250 ods. 2 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, rozhodnutie sa neprijme.

2. Bez ohľadu na ustanovenia odseku 1 Rada rozhoduje kvalifikovanou väčšinou:

- pri prijímaní jednotných akcií, spoločných pozícií, alebo pri prijímaní všetkých ostatných rozhodnutí na základe spoločnej stratégie,
- pri prijímaní rozhodnutí o vykonaní jednotnej akcie alebo spoločnej pozície,
- pri vymenovávaní osobitného zástupcu v súlade s článkom 18 ods. 5.

(¹) Článok zmenený Aktom o pristúpení z roku 2003. Pozri dodatok na konci tejto publikácie.

Ak člen Rady vyhlási, že z dôležitých a uvedených dôvodov národného záujmu zamýšľa namietat proti prijatiu rozhodnutia, ktoré sa má prijať kvalifikovanou väčšinou, hlasovanie sa neuskutoční. Rada môže kvalifikovanou väčšinou požiadať, aby bola vec postúpená Európskej rade na jednomyselné rozhodnutie.

Hlasy členov Rady majú váhu podľa článku 205 ods. 2 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva. Na prijatie rozhodnutí sa vyžaduje súhlas najmenej 232 hlasov odovzdaných najmenej dvomi tretinami členov. Ak sa na prijatie rozhodnutia Rady vyžaduje kvalifikovaná väčšina, člen Rady môže požiadať o overenie, či členské štáty, ktoré tvoria kvalifikovanú väčšinu, predstavujú najmenej 62 % celkového obyvateľstva únie. Ak sa preukáže, že uvedená podmienka nie je splnená, hľadá sa na také rozhodnutie, akoby nebolo prijaté.

Tento odsek sa nevzťahuje na rozhodnutia, ktoré majú vojenský alebo obranný dosah.

3. O procesných otázkach rozhoduje Rada väčšinou hlasov svojich členov.

Článok 24

1. Ak je pri vykonávaní tejto hlavy potrebné uzatvoriť dohodu s jedným alebo viacerými štátmi alebo medzinárodnými organizáciami, môže Rada poveriť predsedníctvo, aby na tento účel začalo rokovania, v prípade potreby aj za pomoci Komisie. Takéto dohody uzatvorí Rada na odporúčanie predsedníctva.

2. Rada sa uznáva jednomyselne, ak sa dohoda týka záležitosti, pre ktorú sa pri prijímaní vnútorných rozhodnutí vyžaduje jednomyselné schválenie.

3. Ak je dohoda určená len na vykonanie jednotnej akcie alebo spoločnej pozície, uznáva sa Rada kvalifikovanou väčšinou v súlade s článkom 23 ods. 2.

4. Ustanovenia tohto článku sa vzťahujú aj na záležitosti upravené v hlave VI. Ak sa dohoda týka záležitosti, pre ktorú sa pri prijímaní vnútorných rozhodnutí alebo opatrení vyžaduje kvalifikovaná väčšina, uznáva sa Rada kvalifikovanou väčšinou v súlade s článkom 34 ods. 3.

5. Žiadna zmluva nie je záväzná pre ten členský štát, ktorého zástupca v Rade vyhlási, že dohoda musí spĺňať požiadavky ústavnoprávneho postupu tohto členského štátu; ostatní členovia Rady sa môžu dohodnúť, že dohoda sa bude aj napriek tomu predbežne uplatňovať.

6. Dohody uzatvorené podľa podmienok uvedených v tomto článku sú záväzné pre orgány únie.

Článok 25

Bez toho, aby bol dotknutý článok 207 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, monitoruje Politický a bezpečnostný výbor medzinárodnú situáciu v oblastiach, na ktoré sa vzťahuje spoločná zahraničná a bezpečnostná politika, a prispieva k definovaniu politík podávaním stanovísk Rade na žiadosť Rady alebo z vlastného podnetu. Sleduje taktiež uskutočňovanie dohodnutých politík bez toho, aby tým bola dotknutá príslušnosť predsedníctva a Komisie.

V rámci pôsobnosti tejto hlavy vykonáva výbor v rámci zodpovednosti Rady politickú kontrolu a strategické usmerňovanie operácií na riešenie krízových situácií.

Rada môže poveriť výbor, aby na účely a počas doby trvania operácie na riešenie krízovej situácie určených Radou prijímal príslušné rozhodnutia týkajúce sa politickej kontroly a strategického usmerňovania operácie, bez toho, aby bol dotknutý článok 47.

Článok 26

Generálny tajomník Rady, vysoký splnomocnenec pre spoločnú zahraničnú a bezpečnostnú politiku pomáha Rade vo veciach spadajúcich do pôsobnosti spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky predovšetkým tým, že prispieva k formulácii, príprave a vykonávaniu politických rozhodnutí, a v prípade potreby tým, že na žiadosť predsedníctva a v mene Rady vedie politický dialóg s tretími stranami.

Článok 27

Komisia sa plne zapája do práce v oblasti spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky.

Článok 27a

1. Rozšírená spolupráca v ktorejkoľvek oblasti uvedenej v tejto hlave je zameraná na zabezpečenie hodnôt a má slúžiť záujmom únie ako celku pri upevňovaní jej identity ako jednotnej sily na medzinárodnej scéne. Rešpektuje:

— zásady, ciele, všeobecné usmernenia a vnútorný súlad spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky a rozhodnutia prijaté v rámci tejto politiky,

- právomoci Európskeho spoločenstva a
- súlad medzi všetkými politikami únie a jej vonkajšími činnosťami.

2. Články 11 až 27 a články 27b až 28 sa vzťahujú aj na rozšírenú spoluprácu ustanovenú v tomto článku, pokiaľ nie je v článku 27c a v článkoch 43 až 45 ustanovené inak.

Článok 27b

Rozšírená spolupráca podľa tejto hlavy sa týka vykonania jednotnej akcie alebo prijatia spoločnej pozície. Netýka sa záležitostí, ktoré majú vojenské alebo obranné dôsledky.

Článok 27c

Členské štáty, ktoré majú v úmysle zaviesť medzi sebou rozšírenú spoluprácu podľa článku 27b, zašlú na tento účel žiadosť Rade.

Žiadosť sa zašle na vedomie aj Komisii a Európskemu parlamentu. Komisia predloží svoje stanovisko, najmä k súladu navrhovanej rozšírenej spolupráce s politikami únie. Povoľenie udeľuje Rada v súlade s článkom 23 ods. 2 druhým a tretím pododsekom a v súlade s článkami 43 až 45.

Článok 27d

Bez toho, aby boli dotknuté právomoci predsedníctva alebo Komisie, generálny tajomník Rady a vysoký splnomocnenec pre spoločnú zahraničnú a bezpečnostnú politiku zabezpečí najmä, aby Európsky parlament a všetci členovia Rady boli v plnom rozsahu informovaní o uskutočňovaní rozšírenej spolupráce v oblasti spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky.

Článok 27e

Každý členský štát, ktorý má záujem o účasť na rozšírenej spolupráci zavedenej v súlade s článkom 27c, oznámi tento svoj úmysel Rade a informuje o ňom Komisiu. Komisia predloží svoje stanovisko Rade do troch mesiacov od prijatia takéhoto oznámenia. Do štyroch mesiacov odo dňa prijatia takéhoto oznámenia Rada prijme rozhodnutie o žiadosti a o osobitných dojednaniach, ktoré považuje za nevyhnutné. Rozhodnutie sa považuje za prijaté, pokiaľ sa Rada v rovnakej lehote kvalifikovanou väčšinou neuznesie, že rozhodovanie o veci odloží; Rada v takom prípade uvedie dôvody svojho rozhodnutia a stanoví lehotu na opätovné preskúmanie veci.

Na účely tohto článku sa Rada uznáva kvalifikovanou väčšinou. Kvalifikovaná väčšina je definovaná ako podiel vážených hlasov a podiel príslušného počtu členov Rady rovnako, ako sú uvedené v článku 23 ods. 2 treťom pododseku.

Článok 28

1. Články 189, 190, 196 až 199, 203, 204, 206 až 209, 213 až 219, 255 a 290 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva sa vzťahujú na ustanovenia, ktoré sa týkajú oblastí uvedených v tejto hlave.

2. Správne výdavky, ktoré vzniknú orgánom z ustanovení týkajúcich sa oblastí uvedených v tejto hlave, idú na ťarchu rozpočtu Európskych spoločenstiev.

3. Prevádzkové výdavky, ktoré vzniknú vykonávaním týchto ustanovení, sa taktiež účtujú na ťarchu rozpočtu Európskych spoločenstiev, s výnimkou výdavkov vyplývajúcich z operácií s vojenskými alebo obrannými dôsledkami a prípadov, keď Rada jednomyseľne rozhodne inak.

V prípadoch, keď sa tieto výdavky neúčtujú na ťarchu rozpočtu Európskych spoločenstiev, ponесú ich členské štáty podľa kľúča hrubého národného produktu, pokiaľ Rada nerozhodne jednomyseľne inak. Pri výdavkoch vyplývajúcich z operácií s vojenskými alebo obrannými dôsledkami, nie sú členské štáty, ktorých zástupcovia v Rade vykonali formálne vyhlásenie podľa druhého pododseku článku 23 ods. 1, povinné prispievať na ich financovanie.

4. Rozpočtový postup stanovený v Zmluve o založení Európskeho spoločenstva sa vzťahuje na výdavky, ktoré sa účtujú na ťarchu rozpočtu Európskych spoločenstiev.

HLAVA VI

USTANOVENIA O POLICAJNEJ A JUSTIČNEJ SPOLUPRÁCI V TRESTNÝCH VECIACH

Článok 29

Bez toho, aby boli dotknuté právomoci Európskeho spoločenstva, je cieľom únie poskytnúť občanom vysokú úroveň ochrany v oblasti voľného pohybu, bezpečnosti a práva rozvojom spoločných postupov členských štátov v oblastiach policajnej a justičnej spolupráce v trestných veciach a bojom proti rasizmu a xenofóbii.

Tento cieľ sa dosiahne prevenciou a bojom proti organizovanému alebo inému zločinu, najmä proti terorizmu, obchodovaniu s ľuďmi a trestným činom spáchaných na deťoch, nezákonnému obchodovaní s drogami a zbraňami, korupcii a podvodom, prostredníctvom:

- užšej spolupráce medzi policajnými zložkami, colnými orgánmi a inými príslušnými orgánmi v členských štátoch, a to tak priamo, ako aj prostredníctvom Európskeho policajného úradu („Europol“), v súlade s ustanoveniami článkov 30 a 32,
- užšej spolupráce súdnych a iných príslušných orgánov členských štátov vrátane spolupráce v rámci Európskej jednotky pre justičnú spoluprácu („Eurojust“) v súlade s ustanoveniami článkov 31 a 32,
- v prípade potreby aproximáciou trestnoprávných predpisov v členských štátoch v súlade s ustanoveniami článku 31 písm. e).

Článok 30

1. Spoločný postup v oblasti policajnej spolupráce zahŕňa:

- a) operatívnu spoluprácu príslušných orgánov, vrátane policajných, colných a iných špecializovaných orgánov činných v trestnom konaní členských štátov vo vzťahu k prevencii, odhaľovaniu a vyšetřovaniu trestných činov;
- b) zhromažďovanie, uchovávanie, spracovávanie, analýzu a výmenu relevantných informácií, vrátane informácií orgánov činných v trestnom konaní o hláseniach podozrivých finančných transakcií, predovšetkým prostredníctvom Europolu, v zmysle príslušných ustanovení o ochrane osobných údajov;
- c) spoluprácu a spoločné podnety v oblasti vzdelávania, výmeny styčných dôstojníkov, vojenských pridencov, použitia vybavenia a kriminalistického výskumu;
- d) spoločné vyhodnocovanie jednotlivých vyšetřovacích techník vo vzťahu k odhaľovaniu závažných foriem organizovaného zločinu.

2. Rada podporuje spoluprácu prostredníctvom Europolu a v období piatich rokov po dátume nadobudnutia platnosti Amsterdamskej zmluvy predovšetkým:

- a) umožní Europolu zjednodušovať a podporovať prípravu a stimulovať koordináciu a realizáciu špecifických vyšetřovacích činností príslušných orgánov členských štátov, vrátane podporných operatívnych činností spoločných tímov pozostávajúcich zo zástupcov Europolu;

- b) prijme opatrenia, ktoré umožnia Europolu žiadať, aby príslušné orgány členských štátov viedli a koordinovali svoje vyšetrovanie v špecifických prípadoch a rozvíjali špecifické odborné znalosti, ktoré môžu byť dané k dispozícii členským štátom na pomoc pri vyšetrovaní prípadov organizovaného zločinu;
- c) podporí nadväzovanie kontaktov medzi orgánmi činnými v trestnom konaní špecializujúcimi sa na boj proti organizovanému zločinu v úzkej spolupráci s Europolom;
- d) založí výskumnú, dokumentačnú a štatistickú sieť v oblasti cezhraničnej trestnej činnosti.

Článok 31

1. Spoločný postup pri justičnej spolupráci v trestných veciach zahŕňa:

- a) zjednodušenie a urýchlenie spolupráce medzi príslušnými ministerstvami, súdmi alebo rovnocennými orgánmi členských štátov vrátane, ak je to vhodné, spolupráce v rámci Eurojustu, vo vzťahu k súdnym konaniam a výkonu rozhodnutí;
- b) napomáhanie extradícii medzi členskými štátmi;
- c) zabezpečovanie zlučiteľnosti predpisov uplatniteľných v členských štátoch, ak je to nevyhnutné na zlepšenie tejto spolupráce;
- d) predchádzanie sporom o príslušnosť medzi členskými štátmi;
- e) postupné prijímanie opatrení zavádzajúcich minimálne pravidlá týkajúce sa znakov skutkových podstat trestných činov a trestov v oblasti organizovaného zločinu, terorizmu a nezákonného obchodu s drogami.

2. Rada podporuje spoluprácu v rámci Eurojustu, tým že:

- a) umožní Eurojustu napomáhať riadnej koordinácii medzi orgánmi členských štátov činnými v trestnom konaní;
- b) podporuje Eurojust v napomáhaní pri vyšetrovaní prípadov závažnej cezhraničnej trestnej činnosti, najmä v prípade organizovaného zločinu, zohľadňujúc najmä analýzy vykonávané Europolom;
- c) napomáha úzku spoluprácu medzi Eurojustom a Európskou justičnou sieťou, najmä s cieľom napomáhať výkon dožiadaní a žiadostí o extradíciu.

Článok 32

Rada stanoví podmienky a obmedzenia, podľa ktorých môžu príslušné orgány uvedené v článkoch 30 a 31 pôsobiť na území iného členského štátu v styku a podľa dohody s orgánmi tohto štátu.

Článok 33

Táto hlava neovplyvní zodpovednosť členských štátov za udržiavanie práva a poriadku a zabezpečovanie vnútornej bezpečnosti.

Článok 34 ⁽¹⁾

1. V oblastiach uvedených v tejto hlave sa členské štáty vzájomne informujú a radia v Rade s cieľom koordinovať svoje postupy. Za týmto účelom nadväzujú spoluprácu medzi príslušnými orgánmi štátnych správ.

2. Rada prijíma opatrenia a vhodnou formou a postupmi uvedenými v tejto hlave podporuje spoluprácu, čím prispieva k dosiahnutiu cieľov únie. Na tento účel môže Rada z podnetu členského štátu alebo Komisie jednomyselne:

- a) prijať spoločné pozície vymedzujúce prístup únie k určitej otázke;
- b) prijať rámcové rozhodnutia za účelom aproximácie zákonov a iných právnych predpisov členských štátov. Rámcové rozhodnutia sú záväzné pre členské štáty, pokiaľ ide o výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom voľba foriem a metód sa ponecháva na vnútroštátne orgány. Tieto rámcové rozhodnutia nemajú priamy účinok;
- c) prijať rozhodnutia na iný účel, ktorý je v súlade s cieľmi tejto hlavy, okrem aproximácie zákonov a iných právnych predpisov členských štátov. Tieto rozhodnutia sú záväzné a nemajú priamy účinok; Rada prijme kvalifikovanou väčšinou opatrenia nevyhnutné na vykonanie týchto rozhodnutí na úrovni únie;
- d) vypracúvať dohovory, ktoré odporučí členským štátom na prijatie v súlade s ich príslušnými ústavnými predpismi. Členské štáty začnú uplatniteľné postupy v lehote, ktorú stanoví Rada.

Pokiaľ tieto dohovory nestanovia inak, nadobudnú v príslušných členských štátoch platnosť, ak ich prijme aspoň polovica členských štátov. Opatrenia na vykonanie dohovorov sa v Rade prijímajú dvojtretinovou väčšinou zmluvných strán.

⁽¹⁾ Článok zmenený Aktom o prístúpení z roku 2003. Pozri dodatok na konci tejto publikácie.

3. Ak sa má Rada uznieť kvalifikovanou väčšinou, majú hlasy jej členov váhu podľa článku 205 ods. 2 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, a na prijatie aktov Rady sa vyžaduje súhlas najmenej 232 hlasov odovzdaných najmenej dvomi tretinami členov. Ak sa na prijatie rozhodnutia Rady vyžaduje kvalifikovaná väčšina, člen Rady môže požiadať o overenie, či členské štáty, ktoré tvoria kvalifikovanú väčšinu, predstavujú najmenej 62 % celkového obyvateľstva únie. Ak sa preukáže, že uvedená podmienka nie je splnená, hľadá sa na také rozhodnutie, akoby nebolo prijaté.

4. Pri procesných otázkach sa Rada uznáva väčšinou svojich členov.

Článok 35

1. Za podmienok stanovených v tomto článku má Súdny dvor Európskych spoločenstiev právomoc vydať predbežné nálezy o platnosti a výklade rámcových rozhodnutí, a rozhodnutí o výklade dohovorov vypracovaných podľa tejto hlavy a o platnosti výkladu opatrení na vykonanie rozhodnutí.

2. Každý členský štát môže vyhlásením v čase podpísania Amsterdamskej zmluvy alebo kedykoľvek neskôr uznať právomoc Súdneho dvora vydať predbežné nálezy tak, ako je stanovené v odseku 1.

3. Členský štát, ktorý urobí vyhlásenie podľa odseku 2, uvedie, že:

- a) každý súd tohto štátu, ktorého rozhodnutie nie je možné napadnúť opravnými prostriedkami vnútroštátneho práva, môže požiadať Súdny dvor o vydanie predbežného nálezu o otázke, pokiaľ považuje rozhodnutie o otázke platnosti alebo výkladu aktu uvedeného v odseku 1, ktorá vznikla počas konania pred súdom, za nutné pre vydanie rozsudku, alebo že
- b) každý súd tohto štátu môže požiadať Súdny dvor o vydanie predbežného nálezu vo veci, pokiaľ považuje rozhodnutie o otázke platnosti alebo výkladu aktu uvedeného v odseku 1, ktorá vznikla počas konania pred súdom, za nutné pre vydanie rozsudku.

4. Bez ohľadu na to, či urobil vyhlásenie podľa odseku 2 alebo nie, je každý členský štát oprávnený predkladať súdu vyjadrenia k prípadu alebo písomné pripomienky v prípadoch, ktoré vzniknú podľa odseku 1.

5. Súdny dvor nemá právomoc preskúmať platnosť a primeranosť postupu policajných alebo iných orgánov činných v trestnom konaní členského štátu, ani výkon zodpovednosti členských štátov s ohľadom na udržiavanie práva a poriadku a zabezpečenie vnútornej bezpečnosti.

6. Súdny dvor má právomoc preskúmať zákonnosť rámcových rozhodnutí a rozhodnutí o žalobách podaných členským štátom alebo Komisiou z dôvodu nepríslušnosti, porušenia základných procesných podmienok, porušenia tejto zmluvy alebo právneho pravidla týkajúceho sa jej uplatňovania, alebo z dôvodu zneužitia právomocí. Konania podľa tohto odseku sa začnú do dvoch mesiacov od zverejnenia daného opatrenia.

7. Súdny dvor má právomoc rozhodovať o všetkých sporoch členských štátov o výklade alebo uplatnení aktov prijatých podľa článku 34 ods. 2 vždy, keď Rada nemôže vyriešiť takýto spor do šiestich mesiacov po postúpení Rade jedným z jej členov. Súd má ďalej právomoc rozhodovať o sporoch medzi členskými štátmi a Komisiou vo veci výkladu alebo uplatňovania dohovorov vypracovaných podľa článku 34 ods. 2 písm. d).

Článok 36

1. Zriaďuje sa Koordinačný výbor zložený z vysokých úradníkov. Okrem koordinačnej funkcie je úlohou výboru:

- podávať stanoviská na oboznámenie Rady, na jej žiadosť alebo z vlastného podnetu,
- prispievať k príprave rokovaní Rady bez toho, aby bol dotknutý článok 207 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva v oblastiach uvedených v článku 29.

2. Komisia sa plne zapája do práce v oblastiach uvedených v tejto hlave.

Článok 37

V rámci medzinárodných organizácií a na medzinárodných konferenciách, ktorých sa členské štáty zúčastňujú, obhajujú spoločné pozície prijaté podľa ustanovení tejto hlavy.

Články 18 a 19 sa primerane uplatnia na záležitosti spadajúce pod túto hlavu.

Článok 38

Dohody uvedené v článku 24 môžu pokrývať záležitosti spadajúce pod túto hlavu.

Článok 39

1. Rada sa pred prijatím akéhokoľvek opatrenia uvedeného v článku 34 ods. 2 písm. b), c) a d) poradí s Európskym parlamentom. Európsky parlament vydá svoje stanovisko v lehote, ktorú môže stanoviť Rada, a ktorá nesmie byť kratšia ako tri mesiace. Pokiaľ svoje stanovisko v danej lehote nevydá, môže Rada konať.

2. Predsedníctvo a Komisia pravidelne informujú Európsky parlament o rokovaníach v oblastiach upravených v tejto hlave.

3. Európsky parlament môže klásť otázky Rade alebo jej môže dávať odporúčania. Každoročne organizuje rozpravu o pokroku dosiahnutom v oblastiach uvedených v tejto hlave.

Článok 40

1. Rozšírená spolupráca v ktorejkoľvek oblasti uvedenej v tejto hlave má za cieľ umožniť únii rýchlejší rozvoj v oblasti slobody, bezpečnosti a spravodlivosti pri súčasnom rešpektovaní právomocí Európskeho spoločenstva a cieľov ustanovených v tejto hlave.

2. Články 29 až 39 a články 40a, 40b a 41 sa vzťahujú aj na rozšírenú spoluprácu ustanovenú v tomto článku, pokiaľ nie je v článku 40a a v článkoch 43 až 45 ustanovené inak.

3. Ustanovenia Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva týkajúce sa právomocí Súdneho dvora a výkonu týchto právomocí sa vzťahujú aj na tento článok a články 40a a 40b.

Článok 40a

1. Členské štáty, ktoré majú v úmysle nadviazať rozšírenú vzájomnú spoluprácu podľa článku 40, zašlú žiadosť Komisii, ktorá môže na tento účel predložiť návrh Rade. Ak Komisia nepredloží návrh, informuje príslušné členské štáty o dôvodoch, prečo tak neurobila. Tieto členské štáty môžu potom predložiť Rade podnet s cieľom získať povolenie pre príslušnú rozšírenú spoluprácu.

2. Povolenie uvedené v odseku 1 udelí Rada v súlade s článkami 43 až 45 kvalifikovanou väčšinou na návrh Komisie alebo na základe podnetu aspoň ôsmich členských štátov a po porade s Európskym parlamentom. Hlasy členov Rady sa vážia v súlade s článkom 205 ods. 2 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva.

Člen Rady môže požiadať, aby bola vec postúpená Európskej rade. Po prerokovaní veci v rámci Európskej rady môže Rada postupovať v súlade s prvým pododsekom tohto odseku.

Článok 40b

Každý členský štát, ktorý má záujem o účasť na rozšírenej spolupráci nadviazanej v súlade s článkom 40a, oznámi svoj úmysel Rade a Komisii, ktorá do troch mesiacov odo dňa prijatia oznámenia predloží Rade svoje stanovisko, ku ktorému je podľa možností priložené odporúčanie osobitných dojednaní, ktoré považuje za nevyhnutné na zapojenie tohto členského štátu do danej spolupráce. Rada prijme rozhodnutie o žiadosti do štyroch mesiacov odo dňa prijatia oznámenia. Rozhodnutie sa považuje za prijaté, pokiaľ sa Rada v rovnakej lehote kvalifikovanou väčšinou neuznesie, že rozhodovanie o veci odloží; Rada v takom prípade uvedie dôvody svojho rozhodnutia a stanoví lehotu na opätovné preskúmanie veci.

Na účely tohto článku sa Rada uznáva podľa článku 44 ods. 1.

Článok 41

1. Ustanovenia článkov 189, 190, 195, 196 až 199, 203, 204, 205 ods. 3, 206 až 209, 213 až 219, 255 a 290 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva sa vzťahujú na ustanovenia týkajúce sa oblastí uvedených v tejto hlave.

2. Správne výdavky, ktoré vzniknú orgánom z ustanovení týkajúcich sa oblastí uvedených v tejto hlave, idú na ťarchu rozpočtu Európskych spoločenstiev.

3. Prevádzkové výdavky, ktoré vzniknú vykonávaním týchto ustanovení, sa taktiež účtujú na ťarchu rozpočtu Európskych spoločenstiev, s výnimkou prípadov, kedy Rada rozhodne jednomyselne inak. V prípadoch, keď sa tieto výdavky neúčtujú na ťarchu rozpočtu Európskych spoločenstiev, ponesú ich členské štáty podľa kľúča hrubého národného produktu, pokiaľ Rada nerozhodne jednomyselne inak.

4. Rozpočtový postup stanovený v Zmluve o založení Európskeho spoločenstva sa vzťahuje na výdavky, ktoré sa účtujú na ťarchu rozpočtu Európskych spoločenstiev.

Článok 42

Rada na základe podnetu Komisie alebo členského štátu a po porade s Európskym parlamentom môže jednomyselne rozhodnúť, že postupy v oblastiach uvedených v článku 29 spadajú pod hlavu IV Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva a zároveň určí príslušné pravidlá hlasovania. Odporučí členským štátom prijať toto rozhodnutie v súlade s ich príslušnými ústavnými predpismi.

HLAVA VII

USTANOVENIA O ROZŠÍRENEJ SPOLUPRÁCI

Článok 43

Členské štáty, ktoré majú v úmysle nadviazať medzi sebou rozšírenú spoluprácu, môžu využívať orgány, postupy a mechanizmy ustanovené v tejto zmluve a v Zmluve o založení Európskeho spoločenstva za predpokladu, že navrhovaná spolupráca:

- a) je zameraná na podporovanie cieľov únie a spoločenstva, má chrániť a slúžiť ich záujmom a posilňovať integračný proces;
- b) rešpektuje uvedené zmluvy a jednotný inštitucionálny rámec únie;
- c) rešpektuje *acquis communautaire* a opatrenia prijaté podľa ostatných ustanovení uvedených zmlúv;
- d) je v rámci právomocí únie alebo spoločenstva a netýka sa oblastí, ktoré spadajú do výhradnej právomoci Spoločenstva;
- e) nenarušuje vnútorný trh, ako je definovaný v článku 14 ods. 2 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, ani hospodársku a sociálnu súdržnosť zavedenú v súlade s hlavou XVII uvedenej zmluvy;
- f) nepredstavuje obmedzenie ani diskrimináciu obchodu medzi členskými štátmi a nenarušuje hospodársku súťaž medzi nimi;
- g) týka sa najmenej ôsmich členských štátov;

- h) rešpektuje príslušnosť, práva a povinnosti tých členských štátov, ktoré sa jej nezúčastňujú;
- i) nemá vplyv na ustanovenia Protokolu, ktorým sa začleňuje Schengenské *acquis* do rámca Európskej únie;
- j) je v súlade s článkom 43b otvorená všetkým členským štátom.

Článok 43a

Rozšírená spolupráca sa môže využiť len ako posledný prostriedok, keď Rada zistí, že ciele takejto spolupráce nie je možné dosiahnuť v rámci primeraného obdobia uplatnením príslušných ustanovení zmlúv.

Článok 43b

Pri nadviazaní rozšírenej spolupráce je táto otvorená všetkým členským štátom. Ďalej je im v súlade s článkami 27e a 40b tejto zmluvy a článkom 11a Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva kedykoľvek otvorená, ak je dodržaný súlad so základným rozhodnutím a rozhodnutiami prijatými v ich rámci. Komisia a členské štáty zúčastnené na rozšírenej spolupráci zabezpečia, aby bolo k účasti podnietených podľa možnosti čo najviac štátov.

Článok 44

1. Pre prijímanie aktov a rozhodnutí potrebných na uskutočnenie rozšírenej spolupráce uvedenej v článku 43 platia príslušné inštitucionálne ustanovenia tejto zmluvy a Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva. Hoci sa na rokovaníach môžu zúčastňovať všetci členovia Rady, prijímanie rozhodnutí sa môžu zúčastňovať len členovia zastupujúci členské štáty zapojené do rozšírenej spolupráce. Kvalifikovaná väčšina je definovaná rovnakým podielom vážených hlasov a rovnakým podielom počtu členov Rady, ako je ustanovené v článku 205 ods. 2 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva a v druhom a treťom pododseku odseku 2 článku 23 tejto zmluvy v prípade rozšírenej spolupráce zavedenej na základe článku 27c. Jednomyselnosť sa zakladá na jednomyselnosti dotknutých členov Rady.

Takto prijaté akty a rozhodnutia nepredstavujú súčasť *acquis* únie.

2. Členské štáty uplatňujú akty a rozhodnutia prijaté na účely uskutočnenia rozšírenej spolupráce, na ktorej sa zúčastňujú, pokiaľ sa ich týkajú. Takéto akty a rozhodnutia sú záväzné len pre tie členské štáty, ktoré sa zúčastňujú na takejto spolupráci a v prípade potreby sú priamo uplatniteľné len v týchto štátoch. Členské štáty, ktoré sa nezúčastňujú takejto spolupráce, nesmú brániť ich vykonávaniu v zúčastnených členských štátoch.

Článok 44a

Náklady vyplývajúce z uskutočňovania rozšírenej spolupráce s výnimkou správnych nákladov vznikajúcich orgánom znášajú zúčastnené členské štáty, pokiaľ všetci členovia Rady po porade s Európskym parlamentom nerozhodnú jednomyselne inak.

Článok 45

Rada a Komisia zabezpečia vzájomný súlad činností uskutočňovaných na základe tejto hlavy a ich súlad s politikami únie a spoločenstva a na tento účel navzájom spolupracujú.

HLAVA VIII

ZÁVEREČNÉ USTANOVENIA

Článok 46

Ustanovenia Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva uhlia a ocele a Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu týkajúce sa právomoci Súdneho dvora Európskych spoločenstiev a výkonu týchto právomocí sa vzťahujú len na tieto ustanovenia tejto zmluvy:

- a) ustanovenia, ktorými sa mení a dopĺňa Zmluva o založení Európskeho hospodárskeho spoločenstva so zreteľom na založenie Európskeho spoločenstva, Zmluva o založení Európskeho spoločenstva uhlia a ocele a Zmluva o založení Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu;
- b) ustanovenia hlavy VI za podmienok uvedených v článku 35;
- c) ustanovenia hlavy VII za podmienok stanovených v článkoch 11 a 11a Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva a v článku 40 tejto zmluvy;

- d) článok 6 ods. 2 so zreteľom na konanie orgánov, pokiaľ je podľa zmlúv o založení Európskych spoločenstiev a podľa tejto zmluvy príslušný rozhodovať Súdny dvor;
- e) iba procesné ustanovenia článku 7, ak Súdny dvor koná na žiadosť dotknutého členského štátu do jedného mesiaca odo dňa prijatia rozhodnutia prijatého Radou podľa uvedeného článku;
- f) články 46 až 53.

Článok 47

S výhradou ustanovení pozmeňujúcich Zmluvu o založení Európskeho hospodárskeho spoločenstva s cieľom založiť Európske spoločenstvo, Zmluvu o založení Európskeho spoločenstva uhlia a ocele a Zmluvu o založení Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu a týchto záverečných ustanovení nič v tejto zmluve nemá vplyv na Zmluvu o založení Európskych spoločenstiev, ani ďalších zmlúv a aktov, ktoré tieto zmluvy menia alebo dopĺňajú.

Článok 48

Vláda ktoréhokoľvek členského štátu alebo Komisia môžu predkladať Rade návrhy na zmeny zmlúv, na základe ktorých je založená únia.

Pokiaľ sa Rada po porade s Európskym parlamentom, prípadne s Komisiou vysloví za zvolanie konferencie zástupcov vlád členských štátov, konferenciu zvolá predseda Rady s cieľom určiť vzájomnou dohodou zmeny k týmto zmluvám. V prípade inštitucionálnych zmien v menovej oblasti sa uskutočnia porady aj s Európskou centrálnou bankou.

Zmeny nadobudnú platnosť po ich ratifikácii všetkými členskými krajinami v súlade s ich príslušnými ústavnými predpismi.

Článok 49

O členstvo v únii môže požiadať každý európsky štát, ktorý rešpektuje zásady uvedené v článku 6 ods. 1. Svoju žiadosť adresuje Rade, ktorá sa uznáva jednomyselne po porade s Komisiou a po obdržaní súhlasu Európskeho parlamentu, ktorý sa uznáva absolútnou väčšinou svojich poslancov.

Podmienky prijatia a úpravy zmlúv, na ktorých je založená únia a ktoré prijatie vyvolá, sú predmetom dohody medzi členskými štátmi a štátom žiadajúcim o prijatie. Táto dohoda sa predloží na ratifikáciu všetkým zmluvným štátom v súlade s ich príslušnými ústavnými predpismi.

Článok 50

1. Týmto sa rušia články 2 až 7 a 10 až 19 Zmluvy o vytvorení spoločnej Rady a spoločnej Komisie Európskych spoločenstiev, podpísanej v Bruseli 8. apríla 1965.

2. Týmto sa rušia články 2, 3 ods. 2 a hlava III Spoločného európskeho aktu, podpísaného v Luxemburgu 17. februára 1986 a v Haagu 28. februára 1986.

Článok 51

Táto zmluva je uzatvorená na neobmedzený čas.

Článok 52

1. Vysoké zmluvné strany ratifikujú túto zmluvu v súlade s ich ústavnými predpismi. Ratifikačné listiny sa uložia u vlády Talianskej republiky.

2. Táto zmluva nadobudne platnosť 1. januára 1993, za predpokladu že všetky ratifikačné listiny boli uložené, alebo ak sa tak nestane, prvý deň mesiaca nasledujúceho potom, čo posledný signatársky štát vykoná tento úkon na uloženie ratifikačných listín.

Článok 53 ⁽¹⁾

Táto zmluva, vyhotovená v jedinom origináli v anglickom, dánskom, francúzskom, gréckom, holandskom, írskom, nemeckom, portugalskom, španielskom a talianskom jazyku, pričom znenia v každom z uvedených jazykov sú rovnako autentické, sa uloží v archívoch vlády Talianskej republiky, ktorá doručí overenú kópiu každej vláde ostatných signatárskych štátov.

Podľa Aktu o pristúpení z roku 1994 je fínske a švédske znenie tejto zmluvy taktiež rovnako autentické. Podľa Aktu o pristúpení z roku 2003 je znenie tejto zmluvy v českom, estónskom, lotyšskom, litovskom, maďarskom, maltskom, poľskom, slovenskom a slovinskom jazyku taktiež rovnako autentické.

⁽¹⁾ Pozri dodatok na konci tejto publikácie.

NA DÔKAZ TOHO splnomocnení zástupcovia podpísali túto zmluvu.

V Maastrichte siedmeho februára tisíc deväťsto deväťdesiatdva.

(zoznam splnomocnených zástupcov nie je reprodukováný)

A. PROTOKOL PRIPOJENÝ K ZMLUVE O EURÓPSKEJ ÚNII

Protokol (č. 1)

o článku 17 Zmluvy o Európskej únii (1997)

VYSOKÉ ZMLUVNÉ STRANY,

MAJÚC NA PAMÄTI potrebu úplného vykonávania ustanovení druhého pododseku článku 17 ods. 1, a článku 17 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii,

MAJÚC NA PAMÄTI, že politika únie v súlade s článkom 17 nemá dopad na špecifický charakter bezpečnostnej a obrannej politiky určitých členských štátov, a rešpektuje záväzky určitých členských štátov, ktoré predpokladajú realizáciu svojej spoločnej obrannej politiky v NATO podľa Severoatlantickej zmluvy, a v tomto rámci dosiahnutie zlučiteľnosti so spoločnou bezpečnostnou a obrannou politikou,

DOHODLI sa na nasledovnom ustanovení, ktoré je pripojené k Zmluve o Európskej únii,

Európska únia vypracuje spolu so Západoeurópskou úniou do jedného roka od nadobudnutia platnosti Amsterdamskej zmluvy opatrenia na zlepšenie vzájomnej spolupráce.

B. **PROTOKOLY PRIPOJENÉ K ZMLUVE O EURÓPSKEJ
ÚNII A ZMLUVE O ZALOŽENÍ EURÓPSKEHO SPO-
LOČENSTVA**

Protokol (č. 2),

**ktorým sa začleňuje Schengenské *acquis* do rámca Európskej
únie (1997)**

VYSOKÉ ZMLUVNÉ STRANY,

BERÚC NA VEDOMIE, že dohody o postupnom zrušení kontrol na vnútorných hraniciach podpísané niektorými členskými štátmi Európskej únie v Schengene 14. júna 1985 a 19. júna 1990, ako aj s nimi spojené dohody a pravidlá prijaté na základe týchto dohôd, sú zamerané na rozvoj Európskej integrácie a najmä na umožnenie rýchlejšieho rozvoja Európskej únie na oblasť slobody, bezpečnosti a práva,

SO ŽELANÍM začleniť vyššie uvedené dohody a pravidlá do rámca Európskej únie,

POTVRDZUJÚC, že ustanovenia Schengenského *acquis* sú uplatniteľné iba ak a pokiaľ sú zlučiteľné s právom Európskej únie a právom Spoločenstva,

BERÚC DO ÚVAHY zvláštne postavenie Dánska,

BERÚC DO ÚVAHY skutočnosť, že Írsko a Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska nie sú stranami a nepodpísali vyššie uvedené dohody; avšak je potrebné umožniť týmto členským štátom prijať niektoré alebo všetky ich ustanovenia,

UZNÁVAJÚC, že následkom toho je nevyhnutné využiť ustanovenia Zmluvy o Európskej únii a Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva týkajúce sa užšej spolupráce medzi niektorými členskými štátmi, a že tieto ustanovenia sa majú použiť iba ako posledná možnosť,

BERÚC DO ÚVAHY potrebu zachovania špeciálnych vzťahov s Islandskou republikou a Nórskeym kráľovstvom, pričom oba štáty potvrdili svoj zámer začať dodržiavať vyššie uvedené ustanovenia na základe dohody podpísanej v Luxemburgu 19. decembra 1996,

DOHODLI sa na nasledovných ustanoveniach, ktoré sa pripoja k Zmluve o Európskej únii a Zmluve o založení Európskeho spoločenstva:

Článok 1

Belgické kráľovstvo, Dánske kráľovstvo, Spolková republika Nemecko, Helénska republika, Španielske kráľovstvo, Francúzska republika, Talianska republika, Luxemburské veľk vojvodstvo, Holandské kráľovstvo, Rakúska republika, Portugalská republika, Fínska republika a Švédske kráľovstvo sú ako signatári Schengenských dohôd oprávnení založiť medzi sebou užšiu spoluprácu v rámci v rámci pôsobnosti týchto dohôd tak, ako sú uvedené v prílohe k tomuto protokolu, ďalej len „Schengenské *acquis*“. Táto spolupráca sa vykonáva v rámci inštitucionálneho a právneho rámca Európskej únie s ohľadom na príslušné ustanovenia Zmluvy o Európskej únii a Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva.

Článok 2

1. Od dátumu nadobudnutia platnosti Amsterdamskej zmluvy sa Schengenské *acquis* vrátane rozhodnutí Výkonného výboru zriadeného Schengenskými dohodami, ktoré boli prijaté pred týmto dátumom, okamžite uplatňuje v trinástich členských štátoch uvedených v článku 1 bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia odseku 2 tohto článku. Od rovnakého dátumu Rada nahrádza uvedený Výkonný výbor.

Rada jednomyselným rozhodnutím svojich členov uvedených v článku 1 prijme všetky opatrenia nevyhnutné na vykonanie tohto odseku. Rada jednomyselne a v súlade s príslušnými ustanoveniami zmlúv určí právny základ pre každé z ustanovení alebo rozhodnutí, ktoré predstavujú Schengenské *acquis*.

S ohľadom na takéto ustanovenia a rozhodnutia a v súlade s týmto určením vykonáva Súdny dvor Európskych Spoločenstiev právomoci zverené mu príslušnými uplatniteľnými ustanoveniami zmlúv. Súdny dvor v každom prípade nemá právomoc k opatreniam alebo rozhodnutiam týkajúcim sa udržiavania práva a poriadku a zabezpečovania vnútornej bezpečnosti.

Pokiaľ vyššie uvedené opatrenia neboli prijaté, a bez toho, aby bol dotknutý článok 5 ods. 2, ustanovenia alebo rozhodnutia, ktoré predstavujú Schengenské *acquis*, sa považujú za akty založené na Hlave VI Zmluvy o Európskej únii.

2. Ustanovenia odseku 1 sa vzťahujú na tie členské štáty, ktoré podpísali protokoly o pristúpení k Schengenským dohodám, a to od dátumu určeného jednomyseľne členmi Rady uvedenými v článku 1, pokiaľ podmienky pristúpenia ktoréhokoľvek z členských štátov ku Schengenskému *acquis* nie sú splnené pred dátumom nadobudnutia platnosti Amsterdamskej zmluvy.

Článok 3

Po určení uvedenom v druhom pododseku článku 2 ods. 1 si Dánsko ponechá také isté práva a záväzky vo vzťahu k ostatným signatárom Schengenských dohôd, aké malo pred uvedeným určením, a to s ohľadom na tie časti Schengenského *acquis*, u ktorých bola ako právny základ určená Hlava IV Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva.

S ohľadom na tie časti Schengenského *acquis*, u ktorých bola ako právny základ určená Hlava VI Zmluvy o Európskej únii, má Dánsko aj naďalej rovnaké práva a záväzky, ako ostatní signatári Schengenských dohôd.

Článok 4

Írsko a Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, ktoré nie sú viazané Schengenským *acquis*, môžu kedykoľvek požiadať o pripojenie sa k niektorým, alebo všetkým ustanoveniam tohto *acquis*.

Rada rozhoduje o žiadosti jednomyseľne hlasmi svojich členov uvedených v článku 1 a zástupcu vlády dotknutého štátu.

Článok 5

1. Návrhy a podnety so základom v Schengenskom *acquis* podliehajú príslušným ustanoveniam zmlúv.

V tomto kontexte tam, kde buď Írsko alebo Spojené kráľovstvo alebo obaja neupovedomia v primeranej lehote predsedu Rady o prianí pripojiť sa, oprávnenie uvedené v článku 11 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva alebo v článku 40 Zmluvy o Európskej únii sa považuje za udelené členským štátom uvedeným v článku 1 a Írsku alebo Spojenému kráľovstvu, ak si jeden z nich želá pripojiť sa k daným oblastiam spolupráce.

2. Príslušné ustanovenia zmlúv uvedených v prvom pododseku odseku 1 platia aj vtedy, keď Rada neprijala opatrenia uvedené v druhom pododseku článku 2 ods. 1.

Článok 6

Islandská republika a Nórske kráľovstvo sú pridružené k vykonávaniu Schengenského *acquis* a jeho ďalšieho rozvoja na základe dohody podpísanej v Luxemburgu 19. decembra 1996. Primerané postupy sa za týmto účelom dohodnú v dohode, ktorú má Rada s týmito štátmi uzatvoriť jednomyseľne hlasmi svojich členov uvedených v článku 1. Takáto dohoda zahŕňa ustanovenia o príspevku Islandu a Nórska k akýmkoľvek finančným následkom vyplývajúcim z vykonávania tohto protokolu.

Rada jednomyseľne uzavrie s Islandom a Nórskom samostatnú dohodu o určení práv a záväzkov medzi Írskom a Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska na jednej strane, a Islandom a Nórskom na strane druhej, a to v oblastiach, v ktorých sa na tieto štáty vzťahuje Schengenské *acquis*.

Článok 7

Rada kvalifikovanou väčšinou prijme podrobné opatrenia na začlenenie Schengenského sekretariátu do Generálneho sekretariátu Rady.

Článok 8

Pre účely rokovaní o prijatí nových členských štátov do Európskej únie sa Schengenské *acquis* a ďalšie opatrenia prijaté orgánmi v rámci jeho pôsobnosti považujú za *acquis*, ktoré musí byť úplne prijaté kandidátskymi štátmi.

PRÍLOHA

SCHENGENSKÉ ACQUIS

1. Dohoda podpísaná v Schengene 14. júna 1985 medzi vládami štátov Hospodárskej únie Beneluxu, Spolkovou republikou Nemecko a Francúzskou republikou o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach.
 2. Dohovor podpísaný v Schengene 19. júna 1990 medzi Belgickým kráľovstvom, Spolkovou republikou Nemecko, Francúzskou republikou, Luxemburským veľkoveľkostvom a Holandským kráľovstvom o vykonávaní Dohody o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach podpísanej v Schengene 14. júna 1985, s príslušným záverečným aktom a spoločnými Vyhláseniami.
 3. Protokoly a dohody o pristúpení k dohode z roku 1985 a Vykonávací dohovor z roku 1990 s Talianskom (podpísané v Paríži 27. novembra 1990), Španielskom a Portugalskom (podpísané v Bonne 25. júna 1991), Gréckom (podpísané v Madride 6. novembra 1992), Rakúskom (podpísané v Bruseli 28. apríla 1995) a Dánskom, Fínskom a Švédskom (podpísané v Luxemburgu 19. decembra 1996) s príslušnými záverečnými aktmi a spoločnými Vyhláseniami.
 4. Rozhodnutia a vyhlásenia prijaté Výkonným výborom založeným podľa Vykonávacieho dohovoru z roku 1990, ako aj akty prijaté na vykonanie dohovoru orgánmi, ktorým Výkonný výbor udelil rozhodovacie právomoci.
-

Protokol (č. 3)

o uplatňovaní určitých aspektov článku 14 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva na Spojené kráľovstvo a Írsko (1997)

VYSOKÉ ZMLUVNÉ STRANY,

SO ŽELANÍM vyriešiť určité otázky týkajúce sa Spojeného kráľovstva a Írska,

SO ZRETELOM na mnohoročnú existenciu zvláštnych cestovných dojednaní medzi Spojeným kráľovstvom a Írskom,

DOHODLI sa na nasledovných ustanoveniach, ktoré budú pripojené k Zmluve o založení Európskeho spoločenstva a k Zmluve o Európskej únii:

Článok 1

Spojené kráľovstvo má právo, bez ohľadu na článok 14 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, všetky ostatné ustanovenia tejto zmluvy alebo Zmluvy o Európskej únii, všetky opatrenia prijaté podľa týchto zmlúv, alebo všetky medzinárodné dohody uzatvorené Spoločenstvom alebo Spoločenstvom a jeho členskými štátmi s jedným alebo viacerými tretími štátmi, vykonávať na svojich hraniciach s ostatnými členskými štátmi také kontroly osôb žiadajúcich o vstup do Spojeného kráľovstva, aké považuje za nevyhnutné za účelom:

- a) overenia práva na vstup do Spojeného kráľovstva u občanov štátov, ktoré sú zmluvnými stranami Dohody o Európskom hospodárskom priestore a u ich závislých osôb vykonávajúcich práva udelené právom Spoločenstva, ako aj občanov ostatných štátov, ktorým boli tieto práva udelené dohodou, ktorou je Spojené kráľovstvo viazané, a
- b) rozhodnutia, či sa ostatným osobám udelí povolenie na vstup do Spojeného kráľovstva.

Nič v článku 14 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva alebo vo všetkých ostatných ustanoveniach tejto zmluvy alebo Zmluvy o Európskej únii, alebo vo všetkých opatreniach prijatých podľa týchto zmlúv, nemá vplyv na právo Spojeného kráľovstva prijať alebo vykonávať akékoľvek takéto kontroly. Odkazy na Spojené kráľovstvo v tomto článku zahŕňajú územia, za ktorých zahraničné vzťahy je Spojené kráľovstvo zodpovedné.

Článok 2

Spojené kráľovstvo a Írsko môžu aj naďalej zabezpečovať medzi sebou dojednania týkajúce sa pohybu osôb medzi ich územiami („spoločná oblasť cestovania“), pričom plne rešpektujú práva osôb uvedených v písmene a) prvého odseku článku 1 tohto protokolu. Podľa toho pokiaľ si zachovávajú takéto dojednania, ustanovenia článku 1 tohto protokolu sa vzťahujú na Írsko za rovnakých podmienok ako na Spojené kráľovstvo. Nič v článku 14 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva alebo vo všetkých ostatných ustanoveniach tejto zmluvy alebo Zmluvy o Európskej únii, alebo vo všetkých opatreniach prijatých podľa týchto zmlúv neovplyvňuje žiadne z takýchto dojednaní.

Článok 3

Ostatné členské štáty majú právo vykonávať na svojich hraniciach alebo v ktoromkoľvek mieste vstupu na ich územie takéto kontroly osôb žiadajúcich o vstup na ich územie zo Spojeného kráľovstva alebo z území, ktorých zahraničné vzťahy sú pod jeho zodpovednosťou, a to za tými istými účelmi, aké sú uvedené v článku 1 tohto protokolu, alebo kontroly osôb žiadajúcich o vstup z Írska, a to pokiaľ sa ustanovenia článku 1 tohto protokolu vzťahujú na Írsko.

Nič v článku 14 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva alebo vo všetkých ostatných ustanoveniach tejto zmluvy alebo Zmluvy o Európskej únii, alebo vo všetkých opatreniach prijatých podľa týchto zmlúv, nemá vplyv na právo členských štátov prijať alebo vykonávať akékoľvek takéto kontroly.

Protokol (č. 4)
o postavení Spojeného kráľovstva a Írska (1997)

VYSOKÉ ZMLUVNÉ STRANY,

SO ŽELANÍM vyriešiť určité otázky týkajúce sa Spojeného kráľovstva a Írska,

SO ZRETELOM na Protokol o uplatňovaní určitých aspektov článku 14 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva na Spojené kráľovstvo a Írsko,

DOHODLI sa na nasledovných ustanoveniach, ktoré budú pripojené k Zmluve o založení Európskeho spoločenstva a k Zmluve o Európskej únii:

Článok 1

V závislosti na článku 3 sa Spojené kráľovstvo a Írsko nepodieľajú na prijímaní navrhovaných opatrení Radou podľa Hlavy IV Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva. Odlišne od článku 205 ods. 2 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva je kvalifikovaná väčšina daná rovnakým podielom vážených hlasov dotknutých členov Rady tak, ako ho stanovuje článok 205 ods. 2. Jednomyselnosť členov Rady je, s výnimkou zástupcov vlád Spojeného kráľovstva a Írska, nevyhnutná pre rozhodnutia Rady, ktoré musia byť prijaté jednomyseľne.

Článok 2

V dôsledku článku 1 a v závislosti na článkoch 3, 4 a 6 nebude žiadne z ustanovení Hlavy IV Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, žiadne opatrenie prijaté podľa tejto hlavy, žiadne ustanovenie akejkoľvek medzinárodnej dohody uzatvorenej Spoločenstvom podľa tejto hlavy, a žiadne rozhodnutie Súdneho dvora o výklade akéhokoľvek takého ustanovenia alebo opatrenia, záväzné alebo uplatniteľné pre Spojené kráľovstvo alebo Írsko; žiadne takéto ustanovenie, opatrenie alebo rozhodnutie neovplyvní žiadnym spôsobom právomoci, práva a záväzky týchto štátov; taktiež žiadne takéto ustanovenie, opatrenie alebo rozhodnutie neovplyvní žiadnym spôsobom *acquis communautaire*, ani nebude tvoriť súčasť práva Spoločenstva tak, ako sa uplatňujú na Spojené kráľovstvo alebo Írsko.

Článok 3

1. Spojené kráľovstvo alebo Írsko môžu písomne upovedomiť predsedu Rady do troch mesiacov od predloženia návrhu alebo podnetu Rade podľa Hlavy IV Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, že si želajú podieľať sa na prijatí alebo uplatňovaní akéhokoľvek navrhovaného

opatrenia, následne po čom má štát právo tak urobiť. Odlišne od článku 205 ods. 2 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva je kvalifikovaná väčšina daná rovnakým podielom vážených hlasov dotknutých členov Rady tak, ako ho stanovuje článok 205 ods. 2.

Jednomyseľnosť členov Rady je s výnimkou člena, ktorý nepodal takéto oznámenie, nevyhnutná pre rozhodnutia Rady, ktoré musia byť prijaté jednomyseľne. Opatrenie prijaté podľa tohto odseku je záväzné pre všetky členské štáty, ktoré sa zúčastnili prijatia.

2. Ak nemôže byť po uplynutí primeranej lehoty prijaté opatrenie uvedené v odseku 1 s účasťou Spojeného kráľovstva alebo Írska, môže Rada prijať takéto opatrenie v súlade s článkom 1 bez účasti Spojeného kráľovstva alebo Írska. V tomto prípade sa uplatňuje článok 2.

Článok 4

Spojené kráľovstvo alebo Írsko môžu kedykoľvek po prijatí opatrenia Radou podľa Hlavy IV Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva oznámiť Rade a Komisii svoj zámer prijať opatrenie. V takom prípade sa obdobne uplatňuje postup stanovený v článku 11 ods. 3 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva.

Článok 5

Členský štát, ktorý nie je viazaný opatrením prijatým podľa Hlavy IV Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva nenesie žiadne finančné následky tohto opatrenia okrem správnych nákladov orgánov.

Článok 6

Ak je v prípadoch uvedených v tomto protokole Spojené kráľovstvo alebo Írsko viazané opatrením prijatým Radou podľa Hlavy IV Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, uplatňujú sa relevantné ustanovenia tejto zmluvy vrátane článku 68 na tento štát vo vzťahu k tomuto opatreniu.

Článok 7

Články 3 a 4 nemajú vplyv na Protokol, ktorým sa začleňuje Schengenské *acquis* do rámca Európskej únie.

Článok 8

Írsko môže písomne upovedomiť predsedu Rady o tom, že si už neželá byť predmetom podmienok tohto protokolu. V tomto prípade sa na Írsko vzťahujú bežné ustanovenia zmluvy.

Protokol (č. 5)
o postavení Dánska (1997)

VYSOKÉ ZMLUVNÉ STRANY,

PRIPOMÍNAJÚC rozhodnutie hláv štátov alebo vlád zo zasadania v rámci Európskej rady v Edinburghu 12. decembra 1992 týkajúce sa určitých problémov prednesených Dánskom k Zmluve o Európskej únii,

BERÚC NA VEDOMIE postavenie Dánska s ohľadom na občianstvo, hospodársku a menovú úniu, obrannú politiku a spravodlivosť a vnútorné záležitosti tak, ako je to uvedené v edinburskom rozhodnutí,

MAJÚC NA PAMÄTI článok 3 Protokolu, ktorým sa začleňuje Schengenské *acquis* do rámca Európskej únie,

DOHODLI sa na nasledovných ustanoveniach, ktoré budú pripojené k Zmluve o založení Európskeho spoločenstva a k Zmluve o Európskej únii:

ČASŤ I

Článok 1

Dánsko sa nepodieľa na prijímaní navrhovaných opatrení Radou podľa Hlavy IV Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva. Odlišne od článku 205 ods. 2 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva je kvalifikovaná väčšina daná rovnakým podielom vážených hlasov dotknutých členov Rady tak, ako ho stanovuje článok 205 ods. 2. Jednomyselnosť členov Rady je, s výnimkou zástupcu vlády Dánska, nevyhnutná pre rozhodnutia Rady, ktoré musia byť prijaté jednomyselne.

Článok 2

Žiadne z ustanovení Hlavy IV Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, žiadne opatrenie prijaté podľa tejto hlavy, žiadne ustanovenie akejkoľvek medzinárodnej dohody uzatvorenej Spoločenstvom podľa tejto hlavy a žiadne rozhodnutie Súdneho dvora o výklade akéhokoľvek takého ustanovenia alebo opatrenia nebude záväzné alebo uplatniteľné pre Dánsko; žiadne takéto ustanovenie, opatrenie alebo rozhodnutie neovplyvní žiadnym spôsobom právomoci, práva a záväzky Dánska; taktiež žiadne takéto ustanovenie, opatrenie alebo rozhodnutie neovplyvní žiadnym spôsobom *acquis communautaire*, ani nebude tvoriť súčasť práva Spoločenstva tak, ako sa uplatňujú na Dánsko.

Článok 3

Dánsko nenesie žiadne finančné následky opatrení uvedených v článku 1, okrem správnych nákladov orgánov.

Článok 4

Články 1, 2 a 3 sa nevzťahujú na opatrenia vymedzujúce tretie krajiny, ktorých štátni príslušníci musia mať pri prekročení vonkajších hraníc členských štátov víza, alebo na opatrenia týkajúce sa jednotného formátu víz.

Článok 5

1. Po rozhodnutí Rady o návrhu alebo podnetu na rozvoj Schengenského *acquis* podľa ustanovení Hlavy IV Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva rozhodne Dánsko do šiestich mesiacov o tom, či toto rozhodnutie prevezme do svojho právneho poriadku. Ak sa tak rozhodne, toto rozhodnutie vytvorí záväzok podľa medzinárodného práva medzi Dánskom a ostatnými členskými krajinami uvedenými v článku 1 Protokolu, ktorým sa začleňuje Schengenské *acquis* do rámca Európskej únie, ako aj vo vzťahu k Írsku alebo Spojenému kráľovstvu, ak sa tieto členské štáty podieľajú na danej spolupráci.

2. Ak sa Dánsko rozhodne neprevziať rozhodnutie Rady tak, ako je to uvedené v odseku 1, členské štáty uvedené v článku 1 Protokolu, ktorým sa začleňuje Schengenské *acquis* do rámca Európskej únie, zvažia primerané opatrenia, ktoré sa majú prijať.

ČASŤ II

Článok 6

S ohľadom na opatrenia prijaté Radou v pôsobnosti článku 13 ods. 1 a článku 17 Zmluvy o Európskej únii sa Dánsko nepodieľa na vypracovaní a vykonávaní rozhodnutí a postupov únie, ktoré majú dopady na obranu, avšak nebráni rozvoju užšej spolupráce medzi členskými štátmi v tejto oblasti. Preto sa Dánsko nepodieľa ani na ich prijímaní. Dánsko nie je povinné prispievať na financovanie prevádzkových výdavkov vyplývajúcich z takýchto opatrení.

ČASŤ III

Článok 7

Dánsko môže kedykoľvek v súlade so svojimi ústavnými predpismi informovať ostatné členské štáty o tom, že si už neželá využívať časť protokolu alebo celý protokol. V takom prípade Dánsko plne uplatňuje opatrenia platné v rámci Európskej únie.

C. **PROTOKOLY PRIPOJENÉ K ZMLUVE O EURÓPSKEJ
ÚNII, ZMLUVE O ZALOŽENÍ EURÓPSKEHO
SPOLOČENSTVA A ZMLUVE O ZALOŽENÍ
EURÓPSKEHO SPOLOČENSTVA PRE ATÓMOVÚ
ENERGIU**

Protokol (č. 6)

o štatúte Súdneho dvora (2001)

VYSOKÉ ZMLUVNÉ STRANY,

ŽELAJÚC SI ustanoviť štatút Súdneho dvora, ktorý je uvedený v článku 245 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva a v článku 160 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu,

DOHODLI sa na nasledujúcich ustanoveniach, ktoré budú tvoriť prílohu Zmluvy o Európskej únii, Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva a Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu:

Článok 1

Súdny dvor je zriadený a funguje v súlade s ustanoveniami Zmluvy o Európskej únii (Zmluva o EU), Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva (Zmluva o ES), Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu (Zmluva o Euratom) a tohto štatútu.

HLAVA I

SUDCOVIA A GENERÁLNI ADVOKÁTI

Článok 2

Pred nástupom do funkcie zloží každý sudca na verejnom zasadaní prisahu, že svoju funkciu bude vykonávať nestranne a svedomite a bude zachovávať mlčanlivosť o priebehu porád Súdneho dvora.

Článok 3

Sudcovia požívajú imunitu voči právomoci súdov. Po ukončení ich funkcie aj naďalej požívajú imunitu v súvislosti s úkonmi, ktoré urobili pri výkone ich úradnej funkcie vrátane všetkých ústnych a písomných prejavov.

Imunity ich môže zbaviť Súdny dvor zasadajúci v pléne.

Ak je sudca zbavený imunity a začalo proti nemu trestné konanie, toto trestné konanie môže byť proti nemu vedené v ktoromkoľvek z členských štátov len súdom príslušným pre súdenie členov najvyšších vnútroštátnych súdov.

Články 12 až 15 a 18 Protokolu o výsadách a imunitách Európskych Spoločenstiev sa vzťahujú aj na sudcov, generálnych advokátov, tajomníka a pomocných spravodajcov Súdneho dvora bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia týkajúce sa imunity sudcov voči právomoci súdov, ktoré sú vymedzené v predchádzajúcich pododsekoch.

Článok 4

Sudcovia nesmú zastávať žiadne politické alebo správne funkcie.

Nesmú vykonávať žiadnu platenú ani neplatenú pracovnú činnosť, pokiaľ im vo výnimočných prípadoch Rada neudelí výnimku.

Pri nástupe do funkcie sa slávnostne zaviazu, že počas svojho funkčného obdobia aj po jeho skončení budú rešpektovať povinnosti vyplývajúce z tejto funkcie, najmä povinnosť konať čestne a zdržanlivo pri prijímaní určitých miest alebo výhod po skončení funkčného obdobia.

V prípade pochybností o tom rozhodne Súdny dvor.

Článok 5

Funkcia sudcu končí okrem riadneho uplynutia funkčného obdobia alebo smrti aj odstúpením.

Ak sa sudca vzdáva funkcie, svoje odstúpenie písomne oznámi predsedovi Súdneho dvora, ktorý ho postúpi predsedovi Rady. Oznámením sa miesto sudcu uvoľní.

S výnimkou prípadov, keď sa uplatní článok 6, zostáva sudca vo funkcii až dovtedy, keď funkciu prevezme jeho nástupca.

Článok 6

Sudca môže byť zbavený funkcie alebo práva na dôchodok alebo ostatných výhod súvisiacich s jeho funkciou, len ak podľa jednomyselného stanoviska sudcov a generálnych advokátov Súdneho dvora už nespĺňa požadované podmienky alebo neplní záväzky vyplývajúce z jeho funkcie. Dotknutý sudca sa tohto rozhodovania nezúčastňuje.

Tajomník upovedomí o rozhodnutí Súdneho dvora predsedu Európskeho parlamentu a predsedu Komisie a oznámi ho predsedovi Rady.

V prípade rozhodnutia o zbavení funkcie sudcu sa týmto posledným oznámením miesto sudcu uvoľní.

Článok 7

Sudca, ktorý má nahradiť člena, ktorého funkčné obdobie neuplynulo riadnym spôsobom, je vymenovaný len na zvyšný čas funkčného obdobia jeho predchodcu.

Článok 8

Ustanovenia článkov 2 až 7 sa vzťahujú aj na generálnych advokátov.

HLAVA II

ORGANIZÁCIA

Článok 9 ⁽¹⁾

Čiastočná obmena sudcov, ktorá sa koná každé tri roky, sa týka striedavo trinástich a dvanástich sudcov.

Čiastočná obmena generálnych advokátov, ktorá sa koná každé tri roky, sa týka vždy štyroch generálnych advokátov.

Článok 10

Tajomník skladá pred Súdny dvor prisahu, že svoju funkciu bude vykonávať nestranne a svedomite a bude zachovávať mlčanlivosť o priebehu porád Súdneho dvora.

Článok 11

Súdny dvor zabezpečí zastupovanie tajomníka v prípadoch prekážky jeho účasti.

(¹) Článok zmenený Aktom o prístúpení z roku 2003. Pozri dodatok na konci tejto publikácie.

Článok 12

Súdny dvor prijme úradníkov a ostatných zamestnancov, ktorí mu umožnia plniť jeho úlohy. Podliehajú tajomníkovi pod dohľadom predsedu.

Článok 13

Rada môže na návrh Súdneho dvora jednomyselne rozhodnúť o vymenovaní pomocných spravodajcov a stanoviť pravidlá výkonu ich funkcie. Od pomocných spravodajcov možno vyžadovať, aby sa za podmienok uvedených v rokovacom poriadku zúčastňovali dokazovaní vo veciach predložených Súdnemu dvoru a spolupracovali so sudcom spravodajcom.

Pomocní spravodajcovia sú vyberaní z osôb, ktoré poskytujú záruku úplnej nezávislosti a ktoré majú potrebné právnické vzdelanie; vymenúva ich Rada. Skladajú pred Súdnym dvorom prísahu, že svoju funkciu budú vykonávať nestranne a svedomite a budú zachovávať mlčanlivosť o priebehu porád Súdneho dvora.

Článok 14

Sudcovia, generálni advokáti a tajomník musia mať bydlisko v sídle Súdneho dvora.

Článok 15

Súdny dvor zasadá nepretržite. Trvanie súdnych prázdnin určí Súdny dvor s prihliadnutím na úradné potreby.

Článok 16

Súdny dvor vytvára komory zložené z troch a piatich sudcov. Sudcovia si z vlastných radov zvolia predsedov komôr. Predsedovia komôr zložených z piatich sudcov sú volení na tri roky. Možno ich znova iba raz.

Veľká komora pozostáva z trinástich sudcov. Predsedá jej predseda Súdneho dvora. Veľkú komoru tvoria predsedovia komôr zložených z piatich sudcov a tiež ďalší sudcovia vymenovaní v súlade s podmienkami uvedenými v rokovacom poriadku.

Súdny dvor zasadá vo veľkej komore, ak o to požiada členský štát alebo orgán Spoločenstiev vystupujúci ako strana konania.

Súdny dvor zasadá v pléne vo veciach predložených podľa článku 195 ods. 2, článku 213 ods. 2, článku 216 alebo článku 247 ods. 7 Zmluvy o ES alebo článku 107d ods. 2, článku 126 ods. 2, článku 129 alebo článku 160b ods. 7 Zmluvy o Euratom.

Okrem toho, ak sa Súdny dvor domnieva, že predložená vec je výnimočne dôležitá, môže sa po vypočutí generálneho advokáta rozhodnúť, že o veci rozhodne Súdny dvor zasadajúci v pléne.

Článok 17

Rozhodnutia Súdneho dvora sú platné len vtedy, ak zasadá nepárny počet jeho členov.

Rozhodnutia komôr zložených buď z troch alebo piatich sudcov sú platné len vtedy, ak sú prijaté tromi sudcami.

Rozhodnutia veľkej komory sú platné len vtedy, ak zasadá deväť sudcov.

Rozhodnutia Súdneho dvora zasadajúceho v pléne sú platné len vtedy, ak zasadá pätnásť sudcov.

V prípade, ak sa jeden zo sudcov komory nemôže zasadať zúčastniť, môže byť na zasadanie prizvaný iný sudca z inej komory v súlade s podmienkami ustanovenými v rokovacom poriadku.

Článok 18

Žiadny sudca ani generálny advokát sa nemôže zúčastniť rozhodovania o veci, v ktorej predtým vystupoval ako splnomocnený zástupca alebo poradca alebo konal za jedného z účastníkov konania, alebo v ktorej bol vyzvaný, aby o nej rozhodol ako člen súdu, vyšetrovacej komisie alebo z akéhokoľvek iného dôvodu.

Ak sa z nejakého osobitného dôvodu ktorýkoľvek sudca alebo generálny advokát domnieva, že by sa nemal zúčastniť rozhodovania alebo preskúmavania konkrétnej veci, oznámi to predsedovi. Ak sa z nejakého osobitného dôvodu predseda domnieva, že by ktorýkoľvek sudca alebo generálny advokát nemal zasadať alebo predkladať návrhy v konkrétnej veci, oznámi mu to.

V prípade ťažkostí pri uplatňovaní tohto článku rozhodne Súdny dvor.

Účastník konania nemôže požiadať o zmenu zloženia Súdneho dvora alebo jednej z jeho komôr z dôvodu štátnej príslušnosti sudcu alebo z dôvodu, že na Súdnom dvore alebo v komore nie je sudca, ktorý by mal štátnu príslušnosť tohto účastníka.

HLAVA III

KONANIE

Článok 19

Členské štáty a orgány Spoločenstiev zastupuje na Súdnom dvore splnomocnený zástupca vymenovaný pre každú vec osobitne; splnomocnenému zástupcovi môže pomáhať poradca alebo advokát.

Štáty, ktoré nie sú členskými štátmi, ale ktoré sú zmluvnými stranami Dohody o Európskom hospodárskom priestore, a taktiež Dozorný úrad EZVO uvedený v tejto dohode, sú zastupované rovnakým spôsobom.

Ostatné strany zastupuje advokát.

Účastníka konania môže pred Súdny dvorom zastupovať alebo mu pomáhať len advokát, ktorý má oprávnenie vystupovať pred súdom členského štátu alebo iného štátu, ktorý je zmluvnou stranou Dohody o Európskom hospodárskom priestore.

Ak sa títo splnomocnení zástupcovia, poradcovia a advokáti dostavia pred Súdny dvor, majú práva a imunity potrebné na nezávislý výkon svojich funkcií za podmienok uvedených v rokovacom poriadku.

Voči týmto poradcom a advokátom, ktorí sa dostavia pred Súdny dvor, má Súdny dvor za podmienok stanovených v rokovacom poriadku právomoci, ktoré sú obvykle priznávané súdom.

Vysokoškolskí učitelia, ktorí sú štátnymi príslušníkmi členského štátu, ktorého právo im priznáva právo vystupovať pred súdom, majú pred Súdny dvor rovnaké práva, aké tento článok priznáva advokátom.

Článok 20

Konanie pred Súdny dvorom pozostáva z dvoch častí: písomnej a ústnej.

Písomné konanie pozostáva z doručovania návrhu na začatie konania, vyjadrení, vyjadrení k žalobe, pripomienok a prípadných replík, ako aj všetkých listín a dokumentov alebo ich overených kópií účastníkom konania a orgánom Spoločenstiev, ktorých rozhodnutia sú predmetom sporu.

Doručovanie zabezpečuje tajomník v poradí a v lehotách uvedených v rokovacom poriadku.

Ústne konanie pozostáva z čítania správy predloženej sudcom, ktorý vystupuje ako spravodajca, z vypočutia splnomocnených zástupcov, poradcov a advokátov a z návrhu predloženého generálnym advokátom, prípadne z vypočutia svedkov a znalcov.

Ak sa Súdny dvor domnieva, že vo veci nevystane žiadna nová právna otázka, môže po vypočutí generálneho advokáta rozhodnúť, že o veci sa rozhodne bez návrhu generálneho advokáta.

Článok 21

Vec sa predkladá Súdnemu dvoru podaním písomného návrhu adresovaného tajomníkovi. Návrh musí obsahovať meno a bydlisko navrhovateľa, označenie podpísaného, označenie strany alebo strán, proti ktorým sa podáva návrh, predmet sporu, ako aj návrhy rozhodnutia a stručné vysvetlenie dôvodov návrhu.

K návrhu sa v prípade potreby doloží doslovné znenie právneho aktu, ktorého zrušenie sa požaduje alebo v prípade upravenom v článku 232 Zmluvy o ES a v článku 148 Zmluvy o Euratom listinným dôkazom o dátume, kedy bol orgán v súlade s uvedenými článkami požiadaný, aby konal. Ak tieto doklady nebudú priložené k návrhu, tajomník požiada navrhovateľa, aby ich predložil v primeranej lehote; návrh nemožno zamietnuť z toho dôvodu, že požadované doklady boli predložené až po uplynutí lehoty stanovenej pre podanie žaloby.

Článok 22

V prípadoch upravených článkom 18 Zmluvy o Euratom sa návrh Súdnemu dvoru predkladá podaním návrhu adresovaného tajomníkovi. Návrh obsahuje meno a bydlisko navrhovateľa, označenie podpísaného, odkaz na rozhodnutie, proti ktorému sa odvolanie podáva, mená odporcov, predmet sporu, ako aj návrhy rozhodnutia a stručné vysvetlenie dôvodov návrhu.

K návrhu musí byť priložená overená kópia napadnutého nález Arbiterážneho výboru.

Ak Súdny dvor návrh zamietne, nadobudne rozhodnutie Arbiterážneho výboru právoplatnosť.

Ak Súdny dvor zruší nález Arbiterážneho výboru, konanie sa prípadne môže podľa návrhu jednej zo strán sporu opätovne otvoriť pred Arbiterážnym výborom. Arbiterážny výbor je viazaný rozhodnutiami Súdneho dvora o právnych otázkach.

Článok 23

V prípadoch, na ktoré sa vzťahuje článok 35 ods. 1 Zmluvy o EÚ, článok 234 Zmluvy o ES a článok 150 Zmluvy o Euratom, rozhodnutie súdu členského štátu, ktorým preruší svoje konanie a podá návrh na začatie konania o prejudiciálnej otázke, oznámi Súdnemu dvoru príslušný súd. Toto rozhodnutie potom oznámi tajomník Súdneho dvora účastníkom konania, členským štátom a Komisii a taktiež Rade a Európskej centrálnej banke, ak akt, ktorého platnosť alebo výklad sú predmetom sporu, bol vydaný jedným z týchto orgánov, a Európskemu parlamentu a Rade, ak akt, ktorého platnosť alebo výklad sú predmetom sporu, bol prijatý spoločne týmito dvoma orgánmi.

Účastníci konania, členské štáty, Komisia a podľa okolností aj Európsky parlament, Rada a Európska centrálna banka sú oprávnené predložiť Súdnemu dvoru do dvoch mesiacov od tohto oznámenia vyjadrenia alebo písomné pripomienky.

V prípadoch, na ktoré sa vzťahuje článok 234 Zmluvy o ES, rozhodnutie vnútroštátneho súdu okrem toho oznamuje tajomník Súdneho dvora štátom, ktoré nie sú členskými štátmi, ale ktoré sú zmluvnými stranami Dohody o Európskom hospodárskom priestore, a taktiež Dozornému úradu EZVO uvedenému v tejto dohode, a ktoré môžu do dvoch mesiacov od oznámenia predložiť Súdnemu dvoru svoje vyjadrenia alebo písomné pripomienky, ak sa vec týka jednej z oblastí uplatňovania tejto dohody.

Ak dohoda týkajúca sa osobitnej predmetnej záležitosti uzavretá Radou a jedným alebo viacerými nečlenskými štátmi ustanovuje, že tieto štáty sú oprávnené predložiť stanoviská k prípadu alebo písomné pripomienky, ak súd alebo tribunál členského štátu uvádza ako Súdny dvor na predbežné konanie v otázke spadajúcej pod dohodu, rozhodnutie vnútroštátneho súdu alebo tribunálu obsahujúce túto otázku sa takisto oznámi nečlenským štátom, ktorých sa to týka. Tieto štáty podajú na Súdny dvor stanoviská k prípadu alebo písomné pripomienky do dvoch mesiacov od tohto oznámenia.

Článok 24

Súdny dvor môže účastníkov konania požiadať, aby predložili všetky listiny a poskytli všetky informácie, ktoré môže považovať za žiaduce. V prípade odmietnutia to výslovne vezme na vedomie.

Súdny dvor môže požiadať aj členské štáty a orgány, ktoré nie sú účastníkmi konania, aby poskytli všetky informácie, ktoré považuje za potrebné pre konanie.

Článok 25

Súdny dvor môže kedykoľvek poveriť osobu, združenie osôb, úrad, výbor alebo inú organizáciu podľa svojho výberu vypracovaním znaleckého posudku.

Článok 26

Svedkovia môžu byť vypočutí za podmienok uvedených v rokovacom poriadku.

Článok 27

Voči svedkom, ktorí sa nedostavia k Súdnemu dvoru, má Súdny dvor právomoci, ktoré sú vo všeobecnosti priznané súdom, a môže ukladať peňažné pokuty za podmienok uvedených v rokovacom poriadku.

Článok 28

Svedkovia a znalci môžu byť vypočutí pod prisahou vo forme uvedenej v rokovacom poriadku alebo spôsobom ustanoveným právnym poriadkom ich krajiny.

Článok 29

Súdny dvor môže nariadiť, aby bol svedok alebo znalec vypočutý súdnym orgánom v mieste jeho bydliska.

Dožiadanie o výsluch svedka alebo znalca sa zasiela príslušnému súdnemu orgánu podľa podmienok uvedených v rokovacom poriadku. Doklady vyhotovené v súlade s dožiadaním sa vrátiť Súdnemu dvoru za rovnakých podmienok.

Súdny dvor nesie trovy konania bez toho, aby bolo dotknuté právo vyúčtovať si ich u účastníkov konania, ak to prichádza do úvahy.

Článok 30

Členský štát považuje porušenie prísahy svedkom alebo znalcom za obdobný trestný čin spáchaný pred jedným z jeho súdov, ktoré majú právomoci rozhodovať v občianskych veciach. Na podnet Súdného dvora stíha tento členský štát páchatelia pred vlastným príslušným súdom.

Článok 31

Pojednávania sú verejné, pokiaľ Súdny dvor z úradnej moci alebo na návrh účastníkov konania nerozhodne zo závažných dôvodov inak.

Článok 32

V priebehu pojednávania môže Súdny dvor samostatne vypočúvať znalcov, svedkov a účastníkov konania. Účastníci konania však môžu ústne vystupovať pred Súdnym dvorom len prostredníctvom svojich splnomocnených zástupcov.

Článok 33

O každom ústnom pojednávaní sa vyhotoví zápisnica, ktorú podpisuje predseda a tajomník.

Článok 34

Časový rozvrh pojednávaní zostavuje predseda.

Článok 35

Porady Súdného dvora sú a zostávajú tajné.

Článok 36

Rozsudky musia byť odôvodnené. Obsahujú mená sudcov, ktorí sa zúčastnili rozhodovania.

Článok 37

Rozsudky podpisuje predseda a tajomník. Vyhlasujú sa na verejnom zasadaní.

Článok 38

Súdny dvor rozhoduje o trovách konania.

Článok 39

Predseda Súdneho dvora môže skráteným konaním, ktoré sa môže v nevyhnutnej miere odchýliť od pravidiel uvedených v tomto štatúte a je upravené v rokovacom poriadku, rozhodovať o návrhoch na odklad výkonu napadnutého aktu, ktorý je ustanovený v článku 242 Zmluvy o ES a článku 157 Zmluvy o Euratom alebo o vydaní predbežného opatrenia podľa článku 243 Zmluvy o ES a článku 158 Zmluvy o Euratom, alebo zastaviť výkon rozhodnutia v súlade so štvrtým odsekom článku 256 Zmluvy o ES alebo s tretím pododsekom článku 164 Zmluvy o Euratom.

Ak sa predseda nemôže konania zúčastniť, jeho miesto zaujme iný sudca podľa podmienok uvedených v rokovacom poriadku.

Uznesenie predsedu alebo sudcu, ktorý ho zastupuje, má predbežnú povahu a v žiadnom prípade nemá vplyv na rozhodnutie Súdneho dvora vo veci samej.

Článok 40

Členské štáty a orgány Spoločenstiev môžu vo veciach prejednávaných pred Súdnym dvorom vstúpiť do konania ako vedľajší účastníci.

Rovnaké právo platí pre akúkoľvek inú osobu, ktorá preukáže oprávnený záujem na rozhodnutí sporu predloženého Súdnemu dvoru s výnimkou prípadov medzi členskými štátmi, medzi orgánmi Spoločenstiev alebo medzi členskými štátmi a orgánmi Spoločenstiev.

Bez toho, aby bol dotknutý druhý pododsek, môžu štáty, ktoré nie sú členskými štátmi a ktoré sú zmluvnými stranami Dohody o Európskom hospodárskom priestore, a taktiež Dozorný úrad EZVO uvedený v tejto dohode, vstúpiť do konania ako vedľajší účastník vo veciach prejednávaných pred Súdnym dvorom, ak sa tieto veci týkajú jednej z oblastí uplatňovania tejto dohody.

Návrh na vstup do konania ako vedľajší účastník môže obsahovať iba návrhy podporujúce jedného z účastníkov konania.

Článok 41

Ak riadne predvolaný odporca nepredloží žiadne písomné návrhy, bude proti nemu vydaný rozsudok pre zmeškanie. Proti tomuto rozsudku možno do jedného mesiaca od jeho doručenia podať návrh na jeho zrušenie. Návrh na zrušenie nemá odkladný účinok na výkon rozsudku pre zmeškanie, pokiaľ Súdny dvor nerozhodne inak.

Článok 42

Členské štáty, orgány Spoločenstiev a všetky ostatné fyzické a právnické osoby môžu v prípadoch a za podmienok stanovených rokovacím poriadkom podať proti rozsudku návrh na jeho zmenu, ak sa s nimi nekonalo ako s účastníkmi konania a sú týmto rozsudkom poškodené na svojich právach.

Článok 43

Ak existujú pochybnosti o zmysle a rozsahu rozsudku, je Súdny dvor príslušný ho vyložiť na žiadosť jednej zo strán alebo orgánu Spoločenstva, ak na tom preukáže oprávnený záujem.

Článok 44

Návrh na obnovu konania možno Súdnemu dvoru predložiť len vtedy, ak boli zistené skutočnosti rozhodujúceho významu, ktoré v dobe vydania rozhodnutia neboli známe Súdnemu dvoru a strane, ktorá obnovu požaduje.

Obnova konania sa začne rozhodnutím Súdneho dvora, v ktorom sa výslovne uvedie, že jestvuje nová skutočnosť, ktorá umožňuje začať s obnovou konania, a potvrdí, že z tohto dôvodu je návrh na obnovu prípustný.

Návrh na obnovu konania nemôže byť predložený po uplynutí 10 rokov odo dňa vydania rozsudku.

Článok 45

Rokovací poriadok stanoví osobitné lehoty zohľadňujúce vzdialenosti.

Uplynutie lehoty nebude na ujmu práva, ak dotknutá strana preukáže existenciu náhody alebo vyššej moci.

Článok 46

Nároky vyplývajúce z mimozmluvnej zodpovednosti Spoločenstva sa premlčujú po uplynutí piatich rokov od udalosti, ktorá ich vyvolala. Táto lehota sa prerušuje podaním návrhu na začatie konania na Súdny dvor, alebo ak si pred týmto konaním poškodená strana uplatnila svoj nárok pred príslušným orgánom Spoločenstiev. V posledne menovanom prípade sa návrh musí podať v lehote dvoch mesiacov podľa článku 230 Zmluvy o ES a článku 146 Zmluvy o Euratom; v prípade potreby sa uplatnia ustanovenia článku 232 druhého pododseku Zmluvy o založení ES a článku 148 druhého pododseku Zmluvy o Euratom.

HLAVA IV

SÚD PRVÉHO STUPŇA EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV

Článok 47

Na Súd prvého stupňa pod a jeho členov sa vzťahujú články 2 až 8, články 14 a 15, článok 17 prvý, druhý, štvrtý a piaty pododsek a článok 18. Prísaha uvedená v článku 2 sa skladá pred Súdnym dvorom a rozhodnutia uvedené v článkoch 3, 4 a 6 prijíma Súdny dvor po vypočutí Súdu prvého stupňa.

Článok 3 štvrtý pododsek a články 10, 11 a 14 sa primerane vzťahujú aj na tajomníka Súdu prvého stupňa.

Článok 48 ⁽¹⁾

Súd prvého stupňa sa skladá z dvadsiatich piatich sudcov.

Článok 49

Členovia Súdu prvého stupňa môžu byť vyzvaní, aby plnili úlohu generálnych advokátov.

Úlohou generálneho advokáta je verejne a úplne nezávisle a nestranne predkladať odôvodnené návrhy vo veciach predložených Súdnemu dvoru, a tým mu pomáhať pri výkone jeho poslania.

Kritéria pre výber takýchto vecí, ako aj postup vymenúvania generálnych advokátov sa ustanovia v rokovacom poriadku Súdu prvého stupňa.

⁽¹⁾ Článok zmenený Aktom o pristúpení z roku 2003. Pozri dodatok na konci tejto publikácie.

Člen vyzvaný, aby vo veci plnil úlohu generálneho advokáta, sa nesmie zúčastniť rozhodovania o veci.

Článok 50

Súd prvého stupňa zasadá v komorách zložených z troch alebo piatich sudcov. Sudcovia si z vlastných radov zvolia predsedov komôr. Predsedovia komôr zložených z piatich sudcov sú volení na tri roky. Môžu byť zvolení znova iba raz.

Zloženie komôr a pridelenie vecí komorám upravuje rokovací poriadok. V určitých prípadoch, ktoré upravuje rokovací poriadok, môže Súd prvého stupňa zasadať v pléne alebo ako samosudca.

Rokovací poriadok môže taktiež ustanoviť, že Súd prvého stupňa môže zasadať vo veľkej komore v prípadoch a za podmienok bližšie určených v rokovacom poriadku.

Článok 51

Odchyľne od pravidla obsiahnutého v článku 225 ods. 1 Zmluvy o ES a v článku 140a ods. 1 Zmluvy o Euratom je pre žaloby uvedené v článkoch 230 a 232 Zmluvy o ES a v článkoch 146 a 148 Zmluvy o Euratom právomoc vyhradená Súdnemu dvoru, ak sú tieto žaloby podané členským štátom proti:

- a) aktu alebo nečinnosti Európskeho parlamentu alebo Rady, alebo obidvoch týchto orgánov pracujúcich spoločne okrem:
 - rozhodnutí prijatých Radou podľa článku 88 ods. 2 tretieho pododseku Zmluvy o ES,
 - aktov Rady prijatých podľa nariadenia Rady týkajúceho sa opatrení na ochranu obchodu v zmysle článku 133 Zmluvy o ES,
 - aktov Rady, ktorými Rada vykonáva právomoci v súlade s článkom 202 treťou zarážkou Zmluvy o ES;
- b) aktu alebo nečinnosti Komisie podľa článku 11a Zmluvy o ES.

Ďalej je právomoc vyhradená Súdnemu dvoru v záležitostiach žalôb uvedených v rovnakých článkoch, ak sú žaloby podané orgánom Spoločenstva alebo Európskou centrálnou bankou proti aktu alebo nečinnosti Európskeho parlamentu, Rady, obidvoch týchto orgánov pracujúcich spoločne alebo Komisiou, ak sú podané orgánom Spoločenstva proti aktu alebo nečinnosti Európskej centrálnej banky.

Článok 52

Predseda Súdneho dvora a predseda Súdu prvého stupňa určia na základe vzájomnej dohody podmienky, za ktorých úradníci a ostatní zamestnanci prijatí do zamestnania pre Súdny dvor budú poskytovať svoje služby Súdu prvého stupňa, aby mu umožnili plniť jeho funkciu. Určení úradníci a ostatní zamestnanci budú podliehať tajomníkovi Súdu prvého stupňa pod dohľadom predsedu Súdu prvého stupňa.

Článok 53

Konanie pred Súdom prvého stupňa sa spravuje hlavou III.

Ďalšie podrobnejšie ustanovenia sa v prípade potreby ustanovia v jeho rokovacom poriadku. Rokovací poriadok môže prijať výnimku zo štvrtého pododseku článku 40 a článku 41, aby zohľadnil osobitnú povahu vedenia sporu v oblasti práva duševného vlastníctva.

Bez ohľadu na štvrtý pododsek článku 20 môže generálny advokát predkladať svoje odôvodnené návrhy písomne.

Článok 54

Ak je návrh alebo iný procesný dokument, ktorý je adresovaný Súdu prvého stupňa, omylom podaný tajomníkovi Súdneho dvora, ten ho okamžite zašle tajomníkovi Súdu prvého stupňa; obdobne, ak je návrh alebo iný procesný dokument, ktorý je adresovaný Súdnu dvoru, omylom podaný tajomníkovi Súdu prvého stupňa, ten ho okamžite zašle tajomníkovi Súdneho dvora.

Ak Súd prvého stupňa zistí, že nie je príslušný prejednávať a rozhodovať o žalobe, pre ktorú je príslušný Súdny dvor, postúpi túto žalobu Súdnu dvoru; obdobne, ak Súdny dvor zistí, že žaloba spadá do príslušnosti Súdu prvého stupňa, postúpi túto žalobu Súdu prvého stupňa, ktorý sa nemôže v tejto veci vyhlásiť za nepríslušný.

Ak sú Súdnu dvoru a Súdu prvého stupňa predložené záležitosti, ktoré majú rovnaký charakter, týkajú sa rovnakej otázky výkladu alebo otázky uplatňovania rovnakého právneho aktu, môže Súd prvého stupňa po vypočutí strán prerušiť konanie dovtedy, kým Súdny dvor nevynesie rozsudok, alebo ak je žaloba podaná podľa článku 230 Zmluvy o ES alebo podľa článku 146 Zmluvy o Euratom, môže vyhlásiť svoju nepríslušnosť, aby umožnil Súdnu dvoru o takých záležitostiach rozhodnúť. Taktiež Súdny dvor môže pri rovnakých okolnostiach rozhodnúť o prerušení predchádzajúceho konania, v takom prípade konanie pred Súdom prvého stupňa pokračuje.

Ak členský štát a orgán Spoločenstva napadnú rovnaký akt, Súd prvého stupňa vyhlási svoju nepríslušnosť, aby o týchto žalobách mohol rozhodnúť Súdny dvor.

Článok 55

Tajomník Súdu prvého stupňa oznámi právoplatné rozhodnutia Súdu prvého stupňa, rozhodnutia Súdu prvého stupňa, ktorými rozhodol len o časti prejednávanej veci alebo ktorými rozhodol o prekážke konania súvisiacej s námietkou nedostatku právomoci alebo neprípustnosti, všetkým účastníkom, ako aj členským štátom a orgánom Spoločenstiev aj vtedy, ak vo veci prejednávanej Súdom prvého stupňa nevstúpili do konania ako vedľajší účastník.

Článok 56

Proti konečným rozhodnutiam Súdu prvého stupňa a proti rozhodnutiam Súdu prvého stupňa, ktorými rozhodol len o časti prejednávanej veci alebo ktorými rozhodol o prekážke konania súvisiacej s námietkou nedostatku právomoci alebo neprípustnosti, možno do dvoch mesiacov od doručenia napadnutého rozhodnutia podať odvolanie na Súdny dvor.

Toto odvolanie môže podať strana, ktorá so svojimi podaniami nebola úspešná vôbec alebo len čiastočne. Strany, ktoré vstupujú do konania ako vedľajší účastník, s výnimkou členských štátov a orgánov Spoločenstiev, však môžu podať odvolanie len vtedy, ak sa ich rozhodnutie Súdu prvého stupňa priamo dotýka.

S výnimkou prípadov týkajúcich sa sporov medzi Spoločenstvami a ich zamestnancami môžu odvolanie podať aj členské štáty a orgány Spoločenstiev, ktoré nevstúpili do konania pred Súdom prvého stupňa ako vedľajší účastníci. Takéto členské štáty a orgány majú rovnaké postavenie ako členské štáty alebo orgány, ktoré do konania na Súde prvého stupňa nepristúpili.

Článok 57

Každá osoba, ktorej návrh na vstup do konania ako vedľajší účastník Súd prvého stupňa zamietol, sa môže odvolať na Súdny dvor do dvoch týždňov od doručenia rozhodnutia o zamietnutí žiadosti.

Účastníci konania sa môžu u Súdneho dvora odvolať proti každému rozhodnutiu Súdu prvého stupňa prijatému podľa článku 242 alebo 243 alebo článku 256 štvrtého pododseku Zmluvy o ES alebo článku 157 alebo článku 158 alebo článku 164 tretieho pododseku Zmluvy o Euratom do dvoch mesiacov od ich doručenia.

Odvolaie uvedené v prvých dvoch pododsekoch tohto článku sa prejedná a rozhodne sa o ňom podľa postupu uvedeného v článku 39.

Článok 58

Odvolaie na Súdny dvor sa obmedzuje len na právne otázky. Môže sa zakladať na dôvodoch nedostatku právomoci Súdu prvého stupňa, porušenia procesných pravidiel pred Súdom prvého stupňa, ktoré sa nepriaznivo dotýka záujmov odvolávajúceho sa, ako aj na porušení práva Spoločenstva Súdom prvého stupňa.

Žiadne odvolaie sa nemôže týkať len výšky trov konania alebo povinnosti účastníka konania ich uhradiť.

Článok 59

Ak je podané odvolaie proti rozhodnutiu Súdu prvého stupňa, konanie pred Súdny dvorom pozostáva z písomnej časti a ústnej časti. V súlade s podmienkami uvedenými v rokovacom poriadku môže Súdny dvor po vypočutí generálneho advokáta a účastníka konania upustiť od ústneho konania.

Článok 60

Bez toho, aby boli dotknuté články 242 a 243 Zmluvy o ES alebo články 157 a 158 Zmluvy o Euratom, nemá odvolaie odkladný účinok.

Bez ohľadu na ustanovenia článku 244 Zmluvy o ES a článku 159 Zmluvy o Euratom nadobúdajú rozhodnutia Súdu prvého stupňa, ktoré vyhlasujú nariadenia za neplatné, právoplatnosť až po uplynutí lehoty uvedenej v prvom pododseku článku 56 tohto štatútu alebo, ak bolo v rámci tejto lehoty podané odvolaie, po jeho zamietnutí, tým však nie je dotknuté právo účastníka konania požiadať Súdny dvor podľa článkov 242 a 243 Zmluvy o ES alebo článkov 157 a 158 Zmluvy o Euratom o odklad účinkov nariadenia, ktoré bolo vyhlásené za neplatné, alebo o nariadenie akéhokoľvek iného predbežného opatrenia.

Článok 61

Ak je odvolaie dôvodné, Súdny dvor zruší rozhodnutie Súdu prvého stupňa. V danej veci môže vydať konečný rozsudok sám, ak to stav konania dovoľuje, alebo môže vec vrátiť na rozhodnutie Súdu prvého stupňa.

Ak je vec vrátená späť Súdu prvého stupňa, tento súd je v právnych otázkach viazaný rozhodnutím Súdneho dvora.

Ak je odvolanie podané členským štátom alebo orgánom Spoločenstiev, ktoré nevstúpili do konania pred Súdom prvého stupňa ako vedľajší účastníci, dôvodné, Súdny dvor môže, ak to považuje za nevyhnutné, rozhodnúť, ktoré z účinkov rozhodnutia Súdu prvého stupňa, ktoré bolo zrušené, sa považujú za konečné v súvislosti účastníkmi sporu.

Článok 62

Vo veciach uvedených v článku 225 ods. 2 a 3 Zmluvy o ES a článku 140a ods. 2 a 3 Zmluvy o Euratom, môže prvý generálny advokát navrhnúť, aby Súdny dvor preskúmal rozhodnutie Súdu prvého stupňa, ak sa domnieva, že existuje vážne nebezpečenstvo, že by bola ovplyvnená jednota alebo vnútorný súlad práva Spoločenstva.

Návrh musí predložiť do jedného mesiaca od vyhlásenia rozhodnutia Súdu prvého stupňa. Súdny dvor rozhodne o tom, či rozhodnutie bude preskúmané alebo nie, do jedného mesiaca od obdržania návrhu predloženého prvým generálnym advokátom.

Článok 62a

Súdny dvor rozhoduje o otázkach, ktoré sú predmetom preskúmania v rámci konania o naliehavej otázke na základe spisu, ktorý mu predložil Súd prvého stupňa.

Dotknuté osoby upravené článkom 23 tohto štatútu a v prípadoch ustanovených článkom 225 ods. 2 Zmluvy o ES a článkom 140a ods. 2 Zmluvy o Euratom zúčastnené strany konania na Súde prvého stupňa sú oprávnené predložiť Súdnemu dvoru vyjadrenia alebo písomné pripomienky k otázkam, ktoré sú predmetom preskúmania, v lehote stanovenej na tento účel.

Súdny dvor predtým ako vydá rozhodnutie, môže rozhodnúť o začatí ústneho konania.

Článok 62b

V prípadoch ustanovených v článku 225 ods. 2 Zmluvy o ES a v článku 140a ods. 2 Zmluvy o Euratom bez toho, aby boli dotknuté články 242 a 243 Zmluvy o ES, návrh na preskúmanie a rozhodnutie o začatí prieskumného konania nemajú odkladný účinok. Ak Súdny dvor zistí, že rozhodnutie Súdu prvého stupňa narúša jednotu alebo vnútorný súlad práva Spoločenstva, vráti prípad Súdu prvého stupňa, ktorý je v právnych otázkach viazaný rozhodnutím Súdneho dvora; Súdny dvor môže rozhodnúť, ktoré z účinkov rozhodnutia Súdu prvého stupňa sa považujú za konečné v súvislosti so zúčastnenými stranami sporu. Ak však so zreteľom na výsledok preskúmania rozhodnutie sporu vyplýva zo zistenia skutkovej podstaty, na ktorom je rozhodnutie Súdu prvého stupňa založené, Súdny dvor vynesie konečný rozsudok.

Pokiaľ v prípadoch ustanovených v článku 225 ods. 3 Zmluvy o ES a v článku 140a ods. 3 Zmluvy o Euratom neexistuje návrh na preskúmanie alebo rozhodnutie o začatí prieskumného konania, odpoveď alebo odpovede Súdu prvého stupňa na otázky, ktoré mu boli predložené, nadobúdajú účinnosť po uplynutí lehoty ustanovenej na tento účel v druhom pododseku článku 62. V prípade, že sa začalo prieskumné konanie, odpoveď alebo odpovede, ktoré sú predmetom preskúmania, nadobúdajú účinnosť po skončení tohto konania, pokiaľ Súdny dvor nerozhodne inak. Ak Súdny dvor zistí, že rozhodnutie Súdu prvého stupňa narúša jednotu alebo vnútorný súlad práva Spoločenstva, odpoveď Súdneho dvora na otázky, ktoré sú predmetom preskúmania, nahrádza odpoveď Súdu prvého stupňa.

HLAVA IVA SÚDNE KOMORY

Článok 62c

Ustanovenia o právomociach, zložení, organizácii súdnych komôr a konaní pred súdnymi komorami zriadenými na základe článku 225a Zmluvy ES a článku 140b Zmluvy o Euratom, sú uvedené v prílohe k tomuto štatútu.

HLAVA V ZÁVEREČNÉ USTANOVENIA

Článok 63

Rokovací poriadok Súdneho dvora a Súdu prvého stupňa obsahuje všetky ustanovenia, ktoré sú nevyhnutné pre uplatňovanie tohto štatútu a v prípade potreby tento štatút dopĺňajú a menia.

Článok 64

Ustanovenia rokovacieho poriadku Súdneho dvora a rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa, ktoré upravujú používanie jazykov, platia do prijatia ustanovení upravujúcich používanie jazykov na Súdnom dvore a na Súde prvého stupňa v rámci tohto štatútu. Tieto ustanovenia môžu byť zmenené, doplnené alebo zrušené len v súlade s postupom ustanoveným pre prijímanie zmien a doplnení tohto štatútu.

PRÍLOHA I

SÚD PRE VEREJNÚ SLUŽBU EURÓPSKEJ ÚNIE

Článok 1

Súd pre verejnú službu Európskej únie, ďalej len „Súd pre verejnú službu“ je v prvom stupni príslušný rozhodovať spory medzi Spoločenstvami a ich zamestnancami na základe článku 236 Zmluvy ES a článku 152 Zmluvy o Euratom, vrátane sporov medzi orgánmi alebo inými subjektami a ich pracovníkmi, pre ktoré je príslušný Súdny dvor.

Článok 2

Súd pre verejnú službu sa skladá zo siedmich sudcov. Rada môže rozhodnúť kvalifikovanou väčšinou o zvýšení počtu sudcov, ak o to Súdny dvor požiada.

Sudcovia sú vymenovaní na obdobie šiestich rokov. Sudcovia, ktorým sa skončilo funkčné obdobie, môžu byť vymenovaní znova.

Na každé uvoľnené miesto sa vymenuje nový sudca na obdobie šiestich rokov.

Článok 3

1. Sudcovia sú vymenovaní Radou, ktorá po porade s výborom uvedeným v tomto článku rozhoduje v súlade so štvrtým pododsekom článku 225a Zmluvy ES a štvrtým pododsekom článku 140b Zmluvy o Euratom. Pri vymenovaní sudcov dbá Rada na vyrovnané zloženie súdu na čo možno najširšom zemepisnom základe spomedzi štátnych príslušníkov členských štátov a s ohľadom na zastúpenie vnútroštátnych právnych systémov.

2. Každá osoba, ktorá je občanom únie a spĺňa podmienky uvedené v štvrtom pododseku článku 225a Zmluvy ES a v štvrtom pododseku článku 140b Zmluvy o Euratom, môže predložiť svoju kandidatúru. Rada na základe odporúčania Súdneho dvora kvalifikovanou väčšinou stanoví podmienky a podrobnosti pre predkladanie a vybavovanie kandidatúr.

3. Zriaďuje sa výbor zložený zo siedmich členov vybratých spomedzi bývalých členov Súdneho dvora a Súdu prvého stupňa a z právnikov, ktorí sú uznávanými odborníkmi. Rada na odporúčanie predsedu Súdneho dvora rozhoduje kvalifikovanou väčšinou o vymenovaní členov výboru a pravidlách jeho fungovania.

4. Výbor sa vyjadruje k vhodnosti kandidátov na výkon funkcie sudcu Súdu pre verejnú službu. Výbor pripojí k svojmu stanovisku zoznam kandidátov s najvhodnejšou skúsenosťou na vysokej úrovni. Takýto zoznam musí obsahovať počet kandidátov zodpovedajúci najmenej dvojnásobku sudcov, ktorých má Rada vymenovať.

Článok 4

1. Sudcovia si z vlastných radov zvolia predsedu Súdu pre verejnú službu na obdobie troch rokov. Predseda môže byť zvolený znova.

2. Súd pre verejnú službu zasadá v komorách zložených z troch sudcov. V určitých prípadoch vymedzených jeho rokovacím poriadkom môže rozhodovať v pléne, v komore z piatich sudcov, alebo ako samosudca.
3. Plénu a komore zloženej z piatich sudcov predsedá predseda Súdu pre verejnú službu. Predsedovia komôr zložených z troch sudcov sú menovaní za podmienok uvedených v odseku 1. Predseda Súdu pre verejnú službu predsedá komore z troch sudcov, ak je k nej pridelený.
4. Právomoci a kvórum pléna, ako aj zloženie komôr a pridelovanie sporov komorám určí rokovací poriadok.

Článok 5

Články 2 až 6, 14, 15, prvý, druhý a piaty pododsek článku 17, ako aj článok 18 štatútu Súdneho dvora sa uplatňujú na Súd pre verejnú službu a na jeho členov.

Prísaha uvedená v článku 2 štatútu sa skladá pred Súdny dvorom a rozhodnutia uvedené v jeho článkoch 3, 4 a 6 prijíma Súdny dvor po porade so Súdom pre verejnú službu.

Článok 6

1. Súd pre verejnú službu využíva služby Súdneho dvora a Súdu prvého stupňa. Predseda Súdneho dvora alebo prípadne predseda Súdu prvého stupňa stanoví po dohode s predsedom Súdu pre verejnú službu podmienky, za ktorých úradníci a ostatní zamestnanci Súdneho dvora alebo Súdu prvého stupňa poskytujú svoje služby Súdu pre verejnú službu, aby umožnili jeho fungovanie. Určení úradníci alebo ostatní zamestnanci podliehajú tajomníkovi Súdu pre verejnú službu pod dohľadom predsedu Súdu prvého stupňa.
2. Súd pre verejnú službu vymenuje svojho tajomníka a stanoví jeho štatút. Štvrtý pododsek článku 3 a články 10, 11 a 14 štatútu Súdneho dvora sa uplatňujú na tajomníka súdu.

Článok 7

1. Konanie pred Súdom pre verejnú službu sa spravuje hlavou III štatútu Súdneho dvora, s výnimkou článkov 22 a 23. Ďalšie a podrobnejšie ustanovenia sa v prípade potreby ustanovia v jeho rokovacom poriadku.
2. Ustanovenia týkajúce sa používania jazykov na Súde prvého stupňa sa uplatňujú na Súd pre verejnú službu.
3. Písomné konanie pozostáva z podania návrhu a vyjadrenia odporcu, pokiaľ Súd pre verejnú službu nerozhodne, že je potrebná druhá výmena písomných podaní. Ak sa uskutočnila druhá výmena podaní, môže Súd pre verejnú službu po dohode so stranami rozhodnúť bez ústneho konania.
4. V každom štádiu konania, vrátane podania návrhu, Súd pre verejnú službu môže preskúmať možnosti urovnania sporu formou zmieru a môže sa pokúsiť uľahčiť takéto urovanie.
5. Súd pre verejnú službu rozhoduje o trovách konania. Pokiaľ osobitné ustanovenia rokovacieho poriadku neustanovujú inak, je neúspešná strana zaviazaná na náhradu trov konania, ak sa tak rozhodne.

Článok 8

1. Ak je návrh alebo iný procesný dokument, ktorý je adresovaný Súdu pre verejnú službu omylom podaný tajomníkovi Súdneho dvora alebo Súdu prvého stupňa, ten ho okamžite zašle tajomníkovi Súdu pre verejnú službu. Obdobne, ak je návrh alebo iný procesný dokument, ktorý je adresovaný Súdnu dvoru alebo Súdu prvého stupňa omylom podaný tajomníkovi Súdu pre verejnú službu, ten ho okamžite zašle tajomníkovi Súdneho dvora alebo Súdu prvého stupňa.

2. Ak Súd pre verejnú službu zistí, že nie je príslušný prejednávať a rozhodovať o žalobe, pre ktorú je príslušný Súdny dvor alebo Súd prvého stupňa, postúpi túto žalobu Súdnu dvoru alebo Súdu prvého stupňa. Obdobne, ak Súdny dvor alebo Súd prvého stupňa zistí, že žaloba spadá do príslušnosti Súdu pre verejnú službu, postúpi túto žalobu Súdu pre verejnú službu, ktorý sa nemôže v tejto veci vyhlásiť za nepríslušný.

3. Ak sú na Súd pre verejnú službu a na Súd prvého stupňa podané prípady, ktoré vyvolávajú rovnakú otázku výkladu alebo v ktorých je spochybnená platnosť rovnakého aktu, Súd pre verejnú službu môže po vypočutí strán prerušiť konanie až do vynesenia rozsudku Súdu prvého stupňa.

Ak sa pred Súdom pre verejnú službu a pred Súdom prvého stupňa prejednávajú prípady, ktoré majú rovnaký predmet, zriekne sa Súd pre verejnú službu svojej príslušnosti, aby mohol v prípadoch rozhodnúť Súd prvého stupňa.

Článok 9

Proti konečným rozhodnutiam Súdu pre verejnú službu a proti jeho rozhodnutiam, ktoré len čiastočne riešia vecné otázky alebo riešia procesnú otázku týkajúcu sa námietky nepríslušnosti alebo neprípustnosti, možno do dvoch mesiacov od doručenia napadnutého rozhodnutia podať odvolanie na Súd prvého stupňa.

Toto odvolanie môže podať strana, ktorá so svojimi podaniami nebola úspešná vôbec alebo len čiastočne. Strany pristupujúce do konania, s výnimkou členských štátov a orgánov Spoločenstiev, však môžu podať odvolanie len vtedy, ak sa ich rozhodnutie Súdu pre verejnú službu priamo dotýka.

Článok 10

1. Každá osoba, ktorej žiadosť o pristúpenie do konania Súd pre verejnú službu zamietol, sa môže odvolať na Súd prvého stupňa do dvoch týždňov od doručenia rozhodnutia o zamietnutí žiadosti.

2. Zúčastnené strany konania sa môžu odvolať na Súd prvého stupňa proti každému rozhodnutiu Súdu pre verejnú službu prijatému podľa článkov 242 alebo 243 alebo štvrtého pododseku článku 256 Zmluvy o ES a článkov 157 alebo 158 alebo tretieho pododseku článku 164 Zmluvy o Euratom do dvoch mesiacov od ich doručenia.

3. Predseda Súdu prvého stupňa môže skráteným konaním, ktoré sa môže v nevyhnutnej miere odchyliť od pravidiel uvedených v tejto prílohe a ktoré sa ustanovia v rokovacom poriadku Súdu prvého stupňa, rozhodovať o odvolaniach uvedených v odsekoch 1 a 2.

Článok 11

1. Odvolanie na Súd prvého stupňa sa obmedzuje len na právne otázky. Musí sa zakladať na dôvodoch nepríslušnosti Súdu pre verejnú službu, porušenia procesných pravidiel pred týmto súdom, ktoré sa nepriaznivo dotýka záujmov dotknutej strany, ako aj na porušení práva Spoločenstva Súdom pre verejnú službu.
2. Žiadne odvolanie sa nemôže týkať len výšky trov konania alebo povinnosti zúčastnenej strany ich uhradiť.

Článok 12

1. Bez toho, aby boli dotknuté články 242 a 243 Zmluvy o ES alebo články 157 a 158 Zmluvy o Euratom, nemá odvolanie na Súd prvého stupňa odkladný účinok.
2. Ak je podané odvolanie proti rozhodnutiu Súdu pre verejnú službu, konanie pred Súdom prvého stupňa pozostáva z písomnej časti a ústnej časti. V súlade s podmienkami uvedenými v rokovacom poriadku môže Súd prvého stupňa po vypočutí strán upustiť od ústneho konania.

Článok 13

1. Ak je odvolanie odôvodnené, Súd prvého stupňa zruší rozhodnutie Súdu pre verejnú službu a sám rozhodne vo veci. Ak stav konania nedovoľuje rozhodnúť vo veci, vráti prípad na rozhodnutie Súdu pre verejnú službu.
 2. Ak je prípad vrátený späť Súdu pre verejnú službu, je tento súd v právnych otázkach viazaný rozhodnutím Súdu prvého stupňa.
-

Protokol (č. 7),
**ktorý tvorí prílohu Zmluvy o Európskej únii a zmlúv
o založení Európskych spoločenstiev (1992)**

VYSOKÉ ZMLUVNÉ STRANY,

DOHODLI sa na nasledujúcich ustanoveniach, ktoré tvoria dodatok k Zmluve o Európskej únii a k zmluvám o založení Európskych spoločenstiev:

Žiadne ustanovenie Zmluvy o Európskej únii, zmlúv o založení Európskych spoločenstiev, ani zmlúv či aktov pozmeňujúcich alebo doplňujúcich tieto zmluvy sa nedotýka článku 40.3.3. ústavy Írska.

Protokol (č. 8)

**o umiestnení sídel orgánov a niektorých úradov a odborov
Európskych spoločenstiev a Europolu (1997)**

ZÁSTUPCOVIA VLÁD ČLENSKÝCH ŠTÁTOV,

SO ZRETELOM na článok 289 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, článok 77 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva uhlia a ocele a článok 189 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu,

SO ZRETELOM na Zmluvu o Európskej únii,

PRIPOMÍNAJÚC A POTVRDZUJÚC rozhodnutie z 8. apríla 1965 a bez toho, aby boli dotknuté rozhodnutia týkajúce sa sídla budúcich orgánov, úradov a odborov,

DOHODLI sa na nasledovných ustanoveniach, ktoré budú pripojené k Zmluve o Európskej únii a k Zmluve o založení Európskeho spoločenstva,

Jediný článok

- a) Európsky parlament má svoje sídlo v Štrasburgu, kde sa koná 12 mesačných plenárnych zasadnutí, vrátane zasadnutia o rozpočte. Dodatočné plenárne zasadnutia sa konajú v Bruseli. Výbory Európskeho parlamentu zasadať v Bruseli. Generálny sekretariát Európskeho parlamentu a jeho oddelenia zostávajú v Luxemburgu.
 - b) Rada má svoje sídlo v Bruseli. Počas apríla, júna a októbra sa zasadnutia Rady konajú v Luxemburgu.
 - c) Komisia má svoje sídlo v Bruseli. Odbory uvedené v článkoch 7, 8 a 9 rozhodnutia z 8. apríla 1965 sa vytvoria v Luxemburgu.
 - d) Súdny dvor a Súd prvého stupňa majú svoje sídlo v Luxemburgu.
 - e) Dvor audítorov má svoje sídlo v Luxemburgu.
 - f) Hospodársky a sociálny výbor má svoje sídlo v Bruseli.
 - g) Výbor regiónov má svoje sídlo v Bruseli.
 - h) Európska investičná banka má svoje sídlo v Luxemburgu.
 - i) Európsky menový inštitút a Európska centrálna banka majú svoje sídla vo Frankfurtu.
 - j) Úrad Európskej polície (Europol) má svoje sídlo v Haagu.
-

Protokol (č. 9)
o úlohe národných parlamentov v Európskej únii (1997)

VYSOKÉ ZMLUVNÉ STRANY,

PRIPOMÍNAJÚC, že preskúmanie vlastných vlád vo vzťahu k činnostiam únie vykonané jednotlivými národnými parlamentmi je záležitosťou konkrétnej ústavnej organizácie a praxe každého členského štátu,

SO ŽELANÍM povzbudiť napriek tomu väčšiu účasť vnútroštátnych parlamentov v činnostiach Európskej únie a zlepšiť ich schopnosť vyjadriť svoje názory na záležitosti, ktoré pre nich môžu byť obzvlášť zaujímavé,

PRIJALI nasledovné ustanovenia, ktoré budú pripojené k Zmluve o Európskej únii a k Zmluve o založení Európskeho spoločenstva,

I. INFORMÁCIE PRE NÁRODNÉ PARLAMENTY ČLENSKÝCH ŠTÁTOV

1. Všetky konzultačné dokumenty Komisie (zelené a biele knihy a oznámenia) sa bezodkladne zasielajú národným parlamentom členských štátov.

2. Návrhy Komisie na právne predpisy tak, ako sú vymedzené Radou v súlade s článkom 207 ods. 3 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, sa sprístupnia v primeranom čase, aby vláda každého členského štátu mohla zabezpečiť ich riadne obdržanie pre vlastný parlament.

3. Medzi sprístupnením legislatívneho návrhu Komisie alebo návrhu na opatrenie, ktoré sa má prijať podľa Hlavy VI Zmluvy o Európskej únii, vo všetkých jazykoch, Európskemu parlamentu a Rade a dátumom zaradenia do agendy Rady na rozhodnutie buď vo veci prijatia aktu, alebo prijatia spoločného stanoviska podľa článku 251 alebo 252 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva plyní šesťtýždenná lehota, s výnimkou v prípade naliehavosti, ktorej dôvody sa uvedú v akte alebo spoločnej pozícii.

II. KONFERENCIA VÝBOROV PRE EURÓPSKE ZÁLEŽITOSTI

4. Konferencia výborov pre európske záležitosti, ďalej len COSAC, založená v Paríži 16. – 17. novembra 1989 môže dávať všetky príspevky, ktoré považuje za vhodné, do pozornosti orgánom Európskej únie, najmä na základe návrhov textov, o ktorých predložení konferencii môžu vzhľadom na povahu veci spoločným súhlasom rozhodnúť zástupcovia vlád členských štátov.

5. COSAC môže preskúmať akékoľvek návrhy alebo podnety na právne predpisy vo vzťahu k vytvoreniu priestoru slobody, bezpečnosti a práva, ktoré môžu mať priamy vplyv na práva a slobody jednotlivcov. Európsky parlament, Rada a Komisia sú informovaní o každom príspevku predloženom COSAC v súlade s týmto bodom.
 6. COSAC môže Európskemu parlamentu, Rade a Komisii adresovať akékoľvek príspevky, ktoré považuje za vhodné v spojitosti s legislatívnou činnosťou únie, a najmä vo vzťahu k uplatňovaniu zásady subsidiarity, priestoru slobody, bezpečnosti a práva, ako aj k otázkam týkajúcim sa základných práv.
 7. Príspevky podané COSAC žiadnym spôsobom nezaväzujú národné parlamenty, ani nepre-
durčujú ich stanoviská.
-

Protokol (č. 10)
o rozširovaní Európskej únie (2001)

VYSOKÉ ZMLUVNÉ STRANY

PRIJALI nasledujúce ustanovenia, ktoré sa pripoja k Zmluve o Európskej únii a k zmluvám o založení Európskych spoločenstiev:

Článok 1

Zrušenie Protokolu o orgánoch

Týmto sa ruší Protokol o orgánoch so zreteľom na rozširovanie Európskej únie, ktorý je pripojený k Zmluve o Európskej únii a k zmluvám o Európskych spoločenstvách.

Článok 2

Ustanovenia, ktoré sa týkajú Európskeho parlamentu

1. Dňa 1. januára 2004 a s účinnosťou od začiatku funkčného obdobia 2004 až 2009 sa prvý pododsek článku 190 ods. 2 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva a prvý pododsek článku 108 ods. 2 Zmluvy o EURATOM nahrádzajú takto:

„Počet zástupcov volených v jednotlivých členských štátoch sa stanovuje takto:

Belgicko	22
Dánsko	13
Nemecko	99
Grécko	22
Španielsko	50
Francúzsko	72
Írsko	12
Taliansko	72
Luxembursko	6
Holandsko	25

Rakúsko	17
Portugalsko	22
Fínsko	13
Švédsko	18
Spojené kráľovstvo	72“.

2. S výnimkou odseku 3 sa celkový počet zástupcov v Európskom parlamente vo funkčnom období 2004 až 2009 rovná súčtu počtu zástupcov uvedených v článku 190 ods. 2 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva a v článku 180 ods. 2 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu a počtu zástupcov nových členských štátov vyplývajúci zo zmlúv o pristúpení podpísaných najneskôr do 1. januára 2004.

3. Ak je celkový počet členov uvedených v odseku 2 nižší ako 732, uplatní sa na počet zástupcov, ktorí majú byť zvolení v každom členskom štáte pomerná úprava tak, aby celkový počet členov bol podľa možnosti čo najbližší číslu 732 a aby táto úprava neviedla k počtom zástupcov, ktorí majú byť zvolení v každom členskom štáte, vyšším ako sú počty na funkčné obdobie 1999 až 2004 uvedené v článku 190 ods. 2 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva a v článku 108 ods. 2 Zmluvy o EURATOM.

Rada na tento účel prijme rozhodnutie.

4. Bez ohľadu na ustanovenia druhého pododseku článku 189 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva a druhého pododseku článku 107 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu môže počet členov Európskeho parlamentu v prípade nadobudnutia platnosti zmlúv o pristúpení a po prijatí rozhodnutia Rady, ktoré je uvedené v druhom pododseku odseku 3 tohto článku, dočasne prekročiť počet 732 na obdobie, na ktoré sa uvedené rozhodnutie vzťahuje. Na počet zástupcov, ktorí majú byť zvolení v príslušných členských štátoch, sa uplatní rovnaká úprava ako úprava uvedená v prvom pododseku odseku 3 tohto článku.

Článok 3

Ustanovenia o vážení hlasov v Rade

1. ⁽¹⁾ (Vypustený)

⁽¹⁾ Odsek vypustený Aktom o pristúpení z roku 2003.

2. V čase pristúpenia jednotlivých krajín sa prah uvedený v druhom pododseku ods. 2 článku 205 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva a v druhom pododseku ods. 2 článku 118 Zmluvy o EURATOM vypočíta tak, že prah pre kvalifikovanú väčšinu vyjadrený počtom hlasov nesmie prekročiť prah vyplývajúci z tabuľky vo Vyhlásení o rozširovaní Európskej únie, ktoré je uvedené v záverečnom akte z konferencie, na ktorej bola prijatá Zmluva z Nice.

Článok 4

Ustanovenia o Komisii

1.⁽¹⁾ Dňa 1. novembra 2004 a s účinnosťou odo dňa, kedy začnú vykonávať svoje funkcie členovia prvej Komisie vymenovanej po uvedenom dátume, sa článok 213 ods. 1 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva a článok 126 ods. 1 Zmluvy o EURATOM sa nahrádzajú takto:

„1. Členovia Komisie sa vyberajú podľa ich celkových schopností a musia poskytovať záruku úplnej nezávislosti.

V Komisii je jeden štátny príslušník za každý členský štát.

Počet členov Komisie môže Rada jednomyselne zmeniť.“

2. Ak bude únia pozostávať z 27 členských štátov, článok 213 ods. 1 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva a článok 126 ods. 1 Zmluvy o EURATOM sa nahrádzajú takto:

„1. Členovia Komisie sa vyberajú podľa ich celkových schopností a musia poskytovať záruku úplnej nezávislosti.

Počet členov Komisie je nižší ako počet členských štátov. Členovia Komisie sa vyberajú rotačným systémom na základe princípu rovnosti, ku ktorému Rada jednomyselne prijme vykonávacie opatrenia.

Počet členov Komisie stanoví Rada jednomyselne.“

Táto zmena sa bude uplatňovať odo dňa, kedy začnú vykonávať funkcie členovia prvej Komisie po pristúpení dvadsiateho siedmeho členského štátu únie.

3. Po podpísaní zmluvy o pristúpení dvadsiateho siedmeho členského štátu únie Rada jednomyselne stanoví:

— počet členov Komisie,

⁽¹⁾ Odsek zmenený Aktom o pristúpení z roku 2003.

- vykonávacie opatrenia pre rotačný systém založený na princípe rovnosti obsahujúci kritéria a pravidlá nevyhnutné pre automatické určenie zloženia nasledujúcich kolégií na základe týchto princípov:
- a) členské štáty majú úplne rovnaké postavenie, pokiaľ ide o určovanie poradia a času, ktorý strávia ich štátni príslušníci ako členovia Komisie; v dôsledku čoho rozdiel medzi celkovým počtom funkčných období, ktoré zastávajú štátni príslušníci ktorýchkoľvek dvoch členských štátov, nesmie byť nikdy vyšší ako jeden;
 - b) s výnimkou písmena a) bude každé nasledujúce kolégium zložené tak, aby dostatočne odrážalo demografické a geografické spektrum všetkých členských štátov únie.
4. Každý členský štát, ktorý pristúpi k únii, je oprávnený mať v čase pristúpenia jedného zo svojich štátnych príslušníkov ako člena Komisie až dovtedy, kým sa nezačne uplatňovať odsek 2.
-